

Cristina LILA

FLUTURE ARGINTIU

Roman

**SEMĂNĂTORUL - Editura online
noiembrie 2011**

© Cristina LILA - 2010

luni 14 april 2008

CAPITOLUL 1

Lipsa de echilibru a scriitorului vine din același sentiment pe care îl are curva, care se abține de la orgasm.

Când simt nevoia să fiu nefericită și singură, mă duc într-un loc în care forfota zilei mă calcă în picioare, ignorându-mi existența.

Catedrala – i-am pipăit pereții de piatră sfidătoare în eternitatea ei rece, sau poate că am simțit sub degete timpul împietrit în acele figuri austere de sfinți...

Arta de a-ți omorî timpul, când nu mai știi ce să faci cu el. Tema asta revine continuu în mintea mea, obsedantă. Brusca, mi-am amintit de Suvorov...

Aveam pe undeva o însemnare... o notiță, câteva rânduri mâzgălite din goana cămilei pe un colț de ziar... În fiecare seară adun aceste hârtiute, le pun undeva, după care le caut zile la rând și, dacă nu le găsesc, înseamnă că nu aveau nici o importanță pentru mine. Suvorov... îmi amintesc ce anume m-a frapat: strategul care nu a pierdut nici o bătălie.

Generalul, apoi feldmareșalul și, în fine, generalissimul Suvorov, i-a bătut pe polonezi, pe

turci în vreo două rânduri, l-a temperat pe Emilian Pugaciov cu războiul lui țărănesc, a dat de pământ cu Italia și Elveția care, culmea, l-au mai făcut și prinț...

Poate că, de fapt, nu-mi place de el, ci de numele lui, care este o alternanță poetică de consoane și vocale. Dacă eram bărbat, poate că resimțeam altfel aceste reverberații poetice ale istoriei, dar nu sunt. Așa că, îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu m-a făcut bărbat și mă întorc la florile mele, la creșutul copiilor, la spălatul veselei, la păsările ce își iubesc zborul, pentru că altfel nici n-ar mai zbura, de teama de a nu-și vedea umbrele strivite de stîncile tăioase ale munților.

Stau aplecată peste masă și desenez... urmăresc atentă fiecare contur care se naște din vârful creionului. Dahlia, jonquille, violette, iris... Cu toată decența, iris seamănă cu o... sau invers!

Ar trebui să scriu prima frază. De obicei, nu am un titlu. Vine el singur în timp ce scriu, sare brusc de undeva, ca o broască râioasă de sub o frunză de ștevie, de sub un brusture cărnos, apoi totul curge de la sine... dar care să fie prima frază ?!

Coala pe care am desenat are pe verso un citat:

“Și așa se văzură toți trei într-un apartament de pe strada 42, unde niște blonde, machiate și coafate ca stelele de cinema, le serviră niște amestecuri de băuturi - era la modă să amesteci băuturile — ceea ce i-a făcut să stabilească amuzante scări valorice între băuturile de-aici și *minyulul* de la Hotel Diligencias din Veracruz, puncii *rose* din Antile, *mojito cubano* cu frunze răcoroase de izmă, *roua cocoșului* făcută din ienupăr, *zamura* cu hreniță sau lămâie, *chicha* și *pulque* bine fermentate, de la noi din Tierras Calientes.” (Alejo CARPENTIER – « Recursul la metodă »)

Aseară am fost la bar, am trecut să beau o cafea și să fumez o țigară în stradă cu pictorii. Gălăgioși, infatuați, fanfaroni, băgaseră la mijloc o splendoare de fată, căreia îi ziceau Messalina. Ea râdea, amuzată. Am aflat că era graficiană, desena mere și cartofi, susținând că o fascinau porcii. Tițian o mângâia pe umăr.

Barul se află pe strada le Breschet, colț cu Le rue d'Enfer! Pe pereți, portrete de roșii. „Trois mois gratuits sans engagement... N'hésitez pas à nous faire part de votre commentaire.”

Între clădiri este un balcon fără casă. „Dar pînă când, anafura și cădelnița, numai case fără balcoane?” Jean citează din clasici, interpretându-i în felul său propriu. Stârnește

râsete din gât, din creierile îmbibate în alcool, în substanța abstractă a neantului din noi.

Am plecat spre casă după miezul nopții, când stelele începuseră să se stingă, una câte una, ca niște feștile rămase fără seu... Se sting stelele, se ivesc zorile... strălucesc zorelele... Și, în timp ce merg așa, clătinându-mă de oboseală, mintea mi-o ia razna peste ogoarele cerești și mă cert și eu cu zeii, ca Messalina, care desenează obiecte indezirabile, pentru că mărul a devenit deja un simbol al putrefacției.

Eva i-a dat prima o consonanță poetică, apoi se bagă în seamă, în cea mai dramatică scenă a lui Homer, însăși Afrodita și... ocolisem deja aiurea pe o stradă, uitând să navighez pe cealaltă, intimidată mereu de aceste întorsături ale frazei pline de poezia putrefacției sau de putrefacția poeziei, sau deja navighez pe alte cărări vetuste, pentru că, degeaba o judecăm noi pe curva aia de Elena din Troia, biata de ea nu are nici o vină.

Afrodita a tras sforile, ea, care s-a băgat și între Psihe și Eros... pentru că și Psihe a fost cea mai frumoasă femeie de pe această planetă turmentată de votcă și gin cu lămâie și, când a răpit-o Paris, ea ce să fi zis, biata fată?! Nu mă răpi, idiotule, că te omoară Hecuba, adică mă-sa...

...Și, dacă și asta este istorie, înseamna că am uitat cheile pe undeva, dacă nu mai am

poșeta, care îmi atârna de umăr, și apoi idiotul ăla de Paris îl ucide pe Ahile, de m-am spart ca un porțelan când l-am văzut pe Brad Pitt tăvălindu-se cu săgeata în călcîi...

...da' intră și Filoctet, după ce reușesc să descui, cu arcul și săgețile lui Heracles și îl pune în raftul cu ratați pe frumosul ăla de Paris, victimă și el al imaginației noastre debordante, care se agață de coșul cu tomata vulgaris... ca să nu-i zic... doamne ferește!

De ce-mi plac mie poveștile astea, când realitatea îmi bate în fereastră în fiecare dimineață ?! Asclepios pleacă la servicii, eu îmi trag cearceaful peste cap, meditez la o cadă plină cu spuma mării.

Esculap a ieșit deja.

Mai dorm câteva minute cu o intensitate maximă, mă întreb dacă voi fi stins computerul săptămîna trecută sau acum o oră și mă dumiresc când aud zgomotul, uruitul, crăpatul zorilor produs de Doctor Jivago...

Pe masă este carnetelul meu în care îmi presar cuvintele dulcege, aspre, amare, tonifiante, exasperate...

“...iarba fiarelor, rădăcină de mătrăgună, bănuțul fermecat, talerul hoților, fața de masă a pajului Roland, un pitic năzdrăvan, toate la prețul la care vă place ; totuși, cred că acestea nu-

nseamnă nimic pentru domnia voastră : luați mai bine pălăria lui *Fortunatus* refăcută de curând și pentru totdeauna...” (Adalbert von Chamisso – “Extraordinara poveste a lui Peter Schlemil”)

Un ocean de sunete mă învăluie când simt jetul fierbinte... îmi masez coapsele, umerii, gleznela... ies de sub duș învăluită într-un imens prosop plușat, în care mă simt ca o corabie salvată de la naufragiu într-o oază de liniște din interiorul unui uragan de nivel cinci, deși eu locuiesc la etajul doi, dar cine mai ține seama de voința muritorilor?

Eu m-am născut într-o țară în care adevărul era o lozincă, lozinca o caterincă, caterinca o damicelă, damicela o dromaderă, dromadera o mitralieră...

“Oratorul amintea de Saul din Tars și descoperirea analogii surprinzătoare între gestul iconoclast al lui Anthime și lapidarea Sfântului Ștefan.” (Andre Gide – “Pivnițele Vaticanului”)

Și, cum nu-mi trecea nimic pe sub fruntea mea de... am sunat-o pe Messalina.

Casa ei seamănă cu un muzeu. Măsuțe cu intarsia de sidef, monezi de argint, sculptură mică, în care predomină băiatul ăla ridicol, Priam, vase fără de nici un rost în arbitrariul existenței noastre, creioane și schițe ecvestre,

ecroșeuri înfiorător de indigeste, mape cu timbre, resturi de lumânări de la cinele ei eroto-romantice, vreo trei șevalete acoperite cu pânze albe.

Prin ferestrele uriașe ale atelierului ei pătrundea o lumina blîndă, ea purta o fustă cu motive orientale, flori de lotus, tigri duioși, ape repezi de munte, tantre ezoterice, imnuri încifrate, papagali guralivi și munți striviși sub tâmpla zeiței mame, semn că marele creator avea coapse de zeiță... și, apoi, de ce nu, după atâtea dezastre comico-vulvare ce au inspirat umanitatea să croșeteze drame licențioase pe altarele castității noastre imaginar-convulsive?!

Ne-am așezat la o măsuță grațioasă ca o lebădă și, în timp ce Messalina umplea ceșcuțele cu băutura zeilor, ceai de iasomie, la televizor au început știrile după-amiezii, semn că încă mai eram contemporani cu noi înșine! Murise un mare poet și însuși președintele se interesase de funerariile lui...

E ca și cum ai crede că tot ceea ce a existat pînă acum, va exista și de acum înainte. Și credința asta ar putea fi o certitudine?! Cât timp a trăit, poetului nu i-a fost organizată nici o ceremonie.

Mesalina soarbe din ceai, își dă ochii peste cap, își leagă afectată sâni ce i se refiefează de

sub bluza ei Henri Matisse. Îi admir talia de viespe și mă întreb dacă este fericită.

Deodată se ridică și mă sărută pe buze.

- Știu la ce te gândești, murmură ea. Tu nu vezi că din grupul nostru de artiști nu e nici unul însurat?

- Și nici măcar una măritată! mă trezesc eu spunând.

- Mie îmi plac și femeile, adaugă ea. Ți-am povestit viața mea?

Fraza asta este un laimotiv care îmi distruge iluziile.

- Ai putea să scrii un roman, așa a fost de palpitantă și de dramatică.

Am privit în jurul meu. Eu credeam că viața ei este redată în tablourile de pe pereți.

- Pentru scriitori este simplu. Verbele exprimă mișcarea, relațiile dintre substantive și adjective. Culoarea însă este esența visului.

Messalina îmi zâmbește fericită. I-a plăcut comentariul meu.

-O să mă folosesc de cuvintele tale, zice ea.

- Nu sunt cuvintele mele. Nu vreau să-i irit pe zei.

- Tu crezi în zei?!

Își fâțâie fundul arcuit, pentru privirile mele, parcă mai mult decât este necesar.

Mesalina se duce la sala de gimnastică. Ține la aspectul ei mai mult decât la tușele nervoase cu care își subliniază sentimentele.

Desenează clovni, călăreți de circ, eșarfe vapoase pe gâturile delicate ale nimfelor pădurii.

- În zei nu trebuie să crezi, trebuie doar să-i iubești, pentru că ei ne motivează sentimentele.

- Sentimentele tale se numesc Frantz.

- La Viena am băut o bere care se numea Nula Koma Joseff.

- Ce legătură are?

“Un romancier este o persoană care pune întrebările, nu care le dă răspuns.” (Amelie Nothomb – “Igena asasinului”)

- De gustibus... Of, latini! Ne trasează și azi coordonate morale, ei, măcinații de ipocrizia eternității.

- Exista așa ceva?! se miră Messalina.

- Realitatea pare să fie singura noastră cale spre cunoașterea de sine.

- Sinele nostru?

- Da... Nu ajungem prea ușor la el.

- Asta să fie taina creației?

-S igrur. Sufletul!

- Și talentul?! “În timpurile noastre e pe toate drumurile, dar te scârbește de talent!” (Pensées d’Ingres).

Tabloul era pe peretele opus ferestrei. Îl privisem cu o oarecare teamă.

-Este o pânză pe care mi-am șters pensulele... Strat-uri-straturi de vopsea și-au transmis cam alandala cromatismul. Și dedesubt am scris acest gând al lui Ingres, deși nu el a fost natura divină... Singurul preferat de zeii tăi a fost Rafael.

Messalina devenise brusc tragică, erudită. Mă rog, istoria artei era meseria ei.

- Când mă gândesc la arta mea, zise ea deodată, după o scurtă pauză în care amândouă ne-am privit stingherite, nemaivînd parcă ce să ne spunem... vezi, arta mea... sunt graficiană, dar și pictez... și mă întreb dacă nu sunt... pentru că n-a existat nici o femeie de talia lui Rembrandt, nici o mare dirijoare, ba pînă și maeștri bucătari sunt tot bărbați, deși rolul nostru ni-l jucăm cel mai bine între crățiți...

- Și în pat! zic eu, amuzată.

- Sigur, zâmbește ea, de parcă ar fi băut oțet; de ce crezi că-mi zice Messalina, figura aia ratată de Tizian?! Și de ce crezi că mi-am ales pseudonimul ăsta? Pentru că din arta curului meu frumos îmi vînd tablourile. S-a înrădăcinat credința că numai bărbații au organ pentru anumite arte...

- Arta războiului, precizez eu, cu o tristețe prefăcută, pentru că nu prea înțeleg cum e cu strategiile astea.

- Da, aștia au transformat totul în “artă”!
Tu, de fapt, ce cauți?

Aș vrea să-i spun că sunt în căutarea unui subiect... dar deodată îmi dau seama că aceeași întrebare și-o pune și ea. Ce va picta mâine? Ce subiect își va alege?

- Se tot bate moneda pe așa zisa inspirație, pe muza poetului, pe sclipirea aia de-o clipă...

- Clipa!

Când aștepți să se întâmple ceva, timpul parcă abia se târăște, ca oomidă căzută din pom pe trotuar. Când dormim, timpul parcă nici n-a existat... punem ceasul să sune, suntem conștienți că vom dormi cinci-șase ore și, când ne trezim, unde au dispărut orele alea în care am dormit? Le-am devorat, ne-am hrănit cu ele? Suntem, se pare, cronofagi... Sau asasini. Ne omorâm timpul. Ne uităm prostiți la televizor, ca să treacă...

- Ai auzit ce a zis Jean aseară? Cică fumatul în aer liber face bine la sănătatea fumătorilor !

Jean este un tip anost, îmbrăcat de la Sécoure Chatolique, neras și fără dinți, ironic mai tot timpul și poate din cauza asta și greu de suportat.

Ideea e să nu-l provoci, pentru că e ca o enciclopedie ambulantă, se ambalează în descrieri grandioase, date istorice și citate celebre, istorie și filosofie, nu ai cum să-l contrazici, pentru că tot el le reproșează celorlalți faptul că ei îl provocă, el doar se entuziasmează pentru orice idee onirică, transformând realitatea, de care zice că nimeni nu are nevoie, în construcții megalitice, încărcate de miresele poveștilor din „O mie și una de nopți.”

Cămile cocoșate de sacii plini cu mătăsurii din China, mirodenii din orient, sare și frunze de dafin, bijuterii șlefuite îndelung prin Indii, piper și scorțișoară și băuturi fine din ambrozie și nectar – amănunte care îi colorau poveștile, dar trebuia oprit, pentru că începea să detalieze fiecare cuvânt, cum se producea praful de pușcă, cum se putea realiza o mini-bombă atomică în bucătărie, de ce a călcat Marx în străchini când și-a construit teoria de bază a marxismului, cum se poate descifra un text încifrat până la insuportabila lui încifrare, comenta fiecare idee filosofică, demonstrând că toate plecau de la premise false, dar universal acceptate ca fiind valabile dracu știe de ce... dar tot Jean mai era și blond și cu ochi albaștri ca un diavol, cum ar fi zis Haroun al Raschid.

“Iason se îndreptă spre cetate asemenea astrului luminos pe care copilele, zăvorite în iatacurile noi-nouțe, îl zăresc înălțându-se deasupra caselor și ochii lor sunt încântați de roșietica lui lumină pe bolta întunecată; se bucură și gingașa fecioară, tânjind după tânărul plecat într-o călătorie prin țări străine, pețitorul pentru care o păstrează părinții ei, ca să-i fie soață legiuită.” (Apollonios din Rhodos – “Argonauticele”)

Când discuțiile lăncezeau din lipsă de subiecte adecvate unei nopți în care stăteau cu toții agățați de bar ca niște cocostârci, Jean devenea subiectul și predicatul, conjuncția și alegoria și deținătorul adevărului universal, care susținea că raza de lumină era o particulă difuzată într-o frecvență ondulatorie, pentru că altfel raza unea centrul cercului cu un punct aleatoriu de pe circumferința lui - și Jean ne lăsa în ceața gândirii lui oblice pe o perpendiculară aleatorie.

Din ce turuisem eu fără să mă controlez, Messalina a dedus că în destinul nostru operau concepte kantiene.

Uite că Jean făcea victime! O mai luau și alții razna peste pământul deștelenit de el ! Of, am fost crescută la cea mai rodnică și durabilă cultură a umanității, în care există o singură valoare universală: sufletul!

- Clonarea este o glumă de prost gust, o farsă monstruoasă, pentru că nu-l mai poate nimeni clona pe Shakespeare!

- Un singur Balzac are Umanitatea, care încă nici n-a apucat să-l merite! Omul ăla care și-a sfișiat sufletul pentru a construi din nimicurile noastre cotidiene Comedia Umană! Meschinărie, iubire, ură, suspiciune, egoism... ce Comedie inumană! Dar Tolstoi?!

- Dragă, nu l-am citit. Eu am copilărit într-o casă de nebuni... arhitecți, pictori, desenatori triviali, caricaturişti tembeli... un unchi însurat cu o balerină, o mătușă măritată cu un tembel care o desena la nesfârșit pe “Venus în oglindă” a lui Velasquez...

În clipa aia mi-am amintit de o scenă din părculețul în care îmi place să zac pe o bancă și să le arunc firmituri de pâine porumbeilor. I-am văzut cum planează. Am avut senzația că se opresc o secundă din zbor, mai înainte de a ateriza... și secunda aia mi s-a părut că a durat o eternitate!

- Viața mea s-a scurs pe versurile lui Brel, “Ne me quitte pas...” apoi Masaccio, Botticelli, Ingres... și, când i-am descoperit pe impresionişti... simțeam că nu mai pot ieși din culorile lor, așa că am început să desenez cartofi, care aduceau la formă cu “Grande Odalisque” a

lui Ingres... Desenam, aruncam culorile, sfâșiam pânza... până mi-am dat seama că îmbătrâneam virgină, așa că m-am dedat desfrâului imagistic... și m-am reîntors la cartofi.

- Și, totuși... desenezi frumos... Și culorile...

- Ce știi tu despre culori?

-...sau rămâi într-o ureche genială... eu cred că maestrul a refuzat zgomotul produs de bufoneriile artei...

- Da' de Llosa , cu "Peștele în apă", ce zici?!

- Eu zic că Jean vine și el cu "Peștele cel mic"!

- Auzi ce face Jean. Intră să cumpere tabac, pentru că își răsuțește singur țigările, și o roagă pe vânzătoare să îi dea "Hamlet". N-avem! "Romeo și Julieta"! N-avem! Și eu ce citesc?! cade el într-un fel de transă mistică. Nu știu, domnule! îi zice vânzătoarea. Cumpără o revistă... Mi-a zis Stan, care era cu el, că s-a prăpădit de râs.

Messalina mă întărâta. Probabil că Stan, care le regulează pe toate fetele astea fără bărbat, o fi neglijat-o în ultima vreme în favoarea mea.

- Ai răbdare să-mi pozezi, ca să-ți fac portretul?

- Știu și eu?! N-am mai pozat pentru nimeni... Cît poate fi de greu?

Messalina se ridică sprintenă și trage un fotoliu mai aproape de fereastră. Aruncă pe el un cearceaf alb, apoi mă invită să mă așez, iar ea se duce la șevalet, pe care pune o pânză nouă, destul de mare.

- Scoate-ți bluza, îmi zice ea, apoi ia dintr-o cutie un cărbune și mă studiază atentă. Doamne, ce sâni ai! De puștoaică! Așa îi aveam și eu când eram de vârsta ta.

Mă umflă râsul.

- Da' câți ani crezi că am?

- Douăzeci și cinci?!

- Ce zici de treizeci și opt?!

- Și, în rest, cum arăți? Ai celulită? Că, în pantalonii ăștia mulați pe tine, ai un fund bombă atomică! Dacă salivez eu, care sunt femeie, îți imaginezi ce gândesc bărbații...

- De-aia îl plimb și eu pe stradă!

Mesalina încremenește.

- Pe cine, dragă?!

- Pe fund!

Izbucnim amândouă în rîs.

- Parcă ai fi Jean, zice ea. Numai el dă răspunsuri d-astea, paradoxale.

Jean e maestrul paradoxurilor. Trăiește din ele, viața lui este un paradox. Jean putea să aibă corăbii...

- Și s-a întors la corăbiile visului !

- Sau s-a rezumat numai la ele.

Messalina mă privește tristă.

- Am senzația că ăsta se sinucide lent...

- Da, se consumă... apoi se revarsă într-un ocean de metafore. Uite ce vers a așternut peste sufletele noastre: « Auzi cum se izbesc fluturii de noapte ! » În țara mea, un singur poet a mai atins eternitatea... Lucian Blaga: “Atâta liniște-i în jur, de-mi pare că aud / cum se izbesc de geamuri razele de lună.”

- Da' ce țară-i asta? râde Messalina și e tare frumoasă când râde, parcă întinerește brusc. Și, în timp ce vorbește, privirile îi fug de la mine pe spațiul virgin al tabloului, pe care așterne tușe energice, ca răpăiala unei ploii de primăvară. Am senzația că privirile ei mă baleiază, ca linia strălucitoare a aparatului ce scanează fotografii...

- Noi nu avem tupeul de a ne considera buricul lumii...

- Și tu îl ai?

- Eu nu, dar Jean îl are.

Messalina a izbucnit în râs, chinându-se să vorbească:

- Hai să-ți povestesc ce mi-a făcut odată. A trecut pe la mine spre seară, după opt. Tocmai mă pregăteam să ies, să mă întâlnesc cu amicii la o șuetă, la o bere, și intră Jean, care se duce drept la frigider și-mi zice: „N-ai ceva rece?” „Ba am !”, îi spun eu...

„Eu, de pildă, mă caracterizez prin faptul că-mi amintesc cu preferință faptele rele și aproape aș putea spune: „Tot timpul trecut era mai rău”, dacă prezentul nu mi s-ar părea la fel de oribil precum trecutul. Țin minte atâtea calamități, atâtea chipuri cinice și crude, atâtea fapte rele, încât pentru mine memoria este un fel de făclie înspăimântătoare străluminând un sordid muzeu al rușinii.” (Ernesto Sabato – « Tunelul »)

Se dă doi pași înapoi din fața șevaletului și mă studiază atentă, mă măsoară cu privirile, apoi se apropie de șevalet și desenează cu gesturi energice câteva minute, apoi se oprește și râde iar, cu poftă.

- Aveam bere. Ia o sticlă, o desface și se uită după un pahar. Eu îi spun să bea din sticlă, apoi îmi aranjez ciorapii și îmi trag fusta pe mine... îmi iau poșeta și îl întreb dacă are vreun aranjament pentru seara aia. Am, zice el... da' trebuie să te iau cu mine... Sunt numai cupluri, nu mă pot duce singur... Apoi i-am propus să trecem pe la barul nostru, să-i salutăm pe băieți... Am

stat la bar vreo douăzeci de minute și am plecat, pentru ca nu era mai nimeni dintre prieteni. N-am mers mult, vreo zece minute, și am ajuns în fața unui bloc. Am orbecat să deschidem ușa, apoi să căutăm comutatorul de pe hol. Eu m-am întrebat cum or fi putut să trăiască oamenii pînă să apară iluminatul electric... și Jean, auzi deducție la el, că, cică pe vremea aia oamenii nu- Și dădeau seama că se poate trăi și cu electricitate... Și Messalina iar a rîs în hohote, ștergându-și lacrimile cu mîneca bluzei. Deja se auzea muzica de pe scară - a continuat ea. „Michele, my bell...” Beatles... știi tu... Jhon Lennon, Ringo Starr, George Harrison, Paul McCartney... Ce destine au avut băieții ăștia... John a murit cum a murit... Se zice că micuța japoneză i-a destrămat... băgându-i în cap lui John Lenon că el este geniul... dar uite că Paul a continuat să cînte... despre George Harison n-am mai auzit nimic... Mă rog, prin anii șaizeci aveam și eu vreo zece ani... Și, mai târziu, m-au înnebunit „The Scorpions”... și Bach, desigur.

Vocea ei, când a pronunțat „Bach”, a luat un ton grav, plin de venerație, dar apoi a izbucnit iar în rîs.

- La anumite ore îmi trec prin cap numai prostii...

- Nu ai terminat povestea cu Jean.

- A, da... Nu-ți arăt încă tabloul... e doar un crochiu... mai lucrăm și mâine... poimîine... când ai timp...

- Mâine e bine, i-am zis eu, gândindu-mă că, dacă iese din cameră, mă voi uita la „crochiul” ei.

- Ne deschide ușa o tipă, care sare pe Jean, îl strânge în brațe... dar, știi, lui Jean nu-i plac manifestările astea... vreo șase cupluri și un tip în plus, care s-a și dat la mine... și doar știi că nu-mi place deloc... ba chiar mi-am mai tras-o cu vreo doi până la miezul nopții, în timp ce Jean le ținea o pledoarie dracu știe despre ce, pentru că păreau toți atrași de el ca niște muște căzute în borcanul cu miere... În fine, pe la două jumătate Jean mi-a spus că s-a plictisit... Îmi iau și eu poșeta și plecăm fără să ne dea nimeni atenție... O luăm pe o scurtătură, ca să ieșim la catedrală și deodată auzim o voce: „Jean, unde naiba ai fost? Te aștept de șase ore! Ne oprim mirați, cel puțin eu am fost surprinsă... și Jean zice: „La petrecere!” „La care petrecere?” „La petrecerea ta! De acolo vin!” „Bine, dar eu stau aici!” „Asta văd și eu!” zice Jean. „Când naiba te-ai mutat ?!”

- Jean a încurcat adresele, nu-i așa? am râs eu.

- Da, dragă... știi cum e la petrecerile astea... ei mă invită pe mine, eu te invit pe tine...

și nu se întreabă nimeni „ce-i, domnule, cu ăștia?!”

Mesalina se mai privește odată în oglinda de pe ușă, se rotește ca să-și admire „posteriorul”, cum zice ea, apoi bate din palme.

- Hai să bem o bere cu băieții.

O bere e un fel de-a spune! De obicei eu comand o Cola, ea bea ceai, celelalte fete din grup beau și ele câte ceva, numai băieții trag la măsăa într-o veselie... În grupul nostru, în care eu am intrat de curând, sunt vreo trei pictori, doi graficieni, câțiva artiști-fotografi, care creează montaje uluitoare de armonioase, ba chiar sunt și vreo doi regizori de film, care caută mereu subiecte pentru „scurt metraj”. Eu am fost cooptată în grup nu de multă vreme, așa că nu-i știu bine pe toți, pe Messalina, de exemplu, abia am cunoscut-o... Adevărul este că nici nu le vorbesc bine limba, dar se pare că accentul meu rârâit îi amuză foarte tare. Toți bărbații sunt mândri ca niște păuni și le tratează pe fete cu o ironie ucigătoare, dar nu se supără nimeni. Pe mine încă nu m-au pus la mijloc, nu încă, dar mă aștept... Ba chiar l-am întrebat pe Stan odată din ce cauză nu se iau băieții de mine și el a râs, spunându-mi că și el și-a pus întreabarea asta. „Poate se tem de gura ta spurcată!” „Gura mea nu e spurcată!” „Ba este... de cuvinte! N-a mai fost

nici un scriitor în grupul nostru și băieții se tem!” De ce, n-am să reacționez în nici un fel... Ei nu se tem de reacția ta, ci de cărțile tale...” „Eu am scris până acum doar pentru copii... Abia acum simt că trebuie să scriu un roman!” Stan a râs cu ironie: „Și vrei să devenim personajele tale decavate? Taci și scrie!”

Stan era amuzant când voia el, altfel era plin de dispreț la adresa tuturor normelor sociale... se socotea un individ care nu-și găsea nici locul și nici justificarea existenței lui în această lume, cu toate că ceilalți ziceau că este un pictor de mare forță... dar un pictor care picta rar. Când vindea un tablou nu mai punea mâna pe pensulă până când nu rămânea iar fără bani.

Adesea mi-am zis că eu n-aș putea să fiu pictor, pentru că n-aș putea trăi fără tablourile mele... În schimb, din cărțile mele... și am scris destule, am din fiecare câteva exemplare acasă. „Și, totuși, am insistat eu; de unde îți vine cinismul ăsta?” „Tu crezi că sunt cinic?!” a rânjit el; „despre ce vrei tu să îmi vorbești, despre logica vieții?” „Logica vieții?!” m-am mirat; eu voiam să-ți vorbesc despre cunoașterea vieții, care ne face sau nu fericiți...” Ezitam. Nu știam dacă ar trebui sau nu să-l mai provoc la discuții. „Ascultă!” mi-a zis el. „Fără logică nu putem trăi, iar logica nu are nevoie de cunoaștere, pentru că

nu există elemente la care să se raporteze. Eu nu sunt nici empiric, ca Hume, nici raționalist ca Leibniz... am citit de m-am spart tot felulul de opere filosofice, care m-au dezgustat în cele din urmă...” „Dar mai există și filosofia simplă a vieții!” am încercat eu să-l temperez. „Care filosofie?!” a rânjit el iar. „Aia care susține că trăim ca să mâncăm sau cea care afirmă că mâncăm doar ca să trăim?!” Am râs amuzată de patosul cu care îmi aruncase cuvintele în față, de parcă era un câine ce își apăra osul. „Tu nu vezi – a continuat el – că facem zilnic aceleași gesturi stupide? Ne trezim, bem o cafea, fumăm o țigară, ne întrebăm ce am mai putea face ca să mai treacă încă o zi... și într-o zi ne trezim bătrâni, storși de vlagă, urâți ca dracu, cinici și dezgustați de viața asta de care, ce ciudat, ne agățăm cu violență, îndurându-i toate porcăriile, numai ca să stăm lipiți de răsuflarea ei amară...”

Mergeam agale pe străzile înghesuite de casele acestui oraș medieval, care are o istorie plină de poezie și tocurile pantofilor Messalinei parcă scrijeleau secunde în piatra caldarâmului.

- Începusem să-ți povestesc despre familia mea, a zis ea oprindu-se și admirându-se într-o vitrină.

Era frumoasă, bine făcută, cu picioarele ei lungi și cu fundul ei bombat pe care, dacă ar fi putut, și l-ar fi arătat la toată lumea.

- Casă de nebuni... arhitecți, pictori, desenatori triviali, caricaturiști tembeli... un unchi însurat cu o balerină, o mătușă măritată cu un tembel care o desena la nesfârșit pe "Venus în oglindă" a lui Velasquez... o verișoară parașută, chiar și maică-mea era o aia... cum să-i zic?! Era o damă care se aprindea repede. Tata fiind mai tot timpul plecat, pentru că era inspector nu știu unde, mama se închidea mai în fiecare seară cu câte un individ în dormitor, iar nouă, mie și verișoarei mele, ne dădea bani și ne trimitea să ne luăm înghețată.

Am ajuns la bar și ne-am așezat la o masă. Messalina s-a sărutat cu barmanul, cu care eram toți prieteni.

Obiceiul ăsta cu pupatul pe obraji m-a uluit din prima clipă în care am ajuns în Franța. Scena a fost așa: pe aceeași parte a trotuarului s-au întâlnit două grupuri de fete și băieți. În total erau cincisprezece. Și fiecare individ dintr-un grup s-a pupat cu ceilalți din celălalt grup. Fiecare persoană dintr-un grup de șapte, pupându-se cu fiecare din celălalt grup de șapte persoane, în total s-au pupat de patruzeci și nouă de ori, plus încă șapte persoane pupate de cel de-

al cinsprezecelea, cinzeci și șase de îmbrățișări... înmulțind cu pupat pe ambii obraji, ăia s-au ținut de o sută douăsprezece ori, apoi s-au despărțit, fiecare grup continuându-și drumul, după ce s-au pupat iar, la despărțire. Cu timpul m-am obișnuit și acuma, când intru în vreo seară în vreun bar unde am prieteni, număr pupiciile. Noi avem „Pupat piața independenței”! Adevărul e că oamenii care se sărută nu se mai pot scuipa unii pe alții!

CAPITOLUL DOI

2 mai 2008

Am ajuns acasă după miezul nopții. Știam că nu o să pot adormi prea curând, așa că m-am apucat să-mi fac ordine în manuscrise.

Nu am o bibliotecă clasică, cu rafturi. Îmi țin cărțile pe birou, ca să-mi fie la îndemână. Mai iau câte o carte, o răsfoiesc, subliniez un pasaj care îmi place sau îmi excită imaginația... uneori notez câte un cuvânt sau câte o frază în veșnicile mele caiete cu arc, care îmi plac pentru că se pot deschide ușor.

Găsesc undeva o listă cu cărțile pe care trebuie să le citesc în viitor. Sigur că nu o să pot

citi tot ce aş vrea să citesc... uneori n-am bani să le cumpăr, alteori nu le găsesc prin librării... de ani de zile îmi propun să mă abonez la o bibliotecă publică, dar n-a fost să fie!

Pe la unu noaptea a sunat telefonul. Era Jean, care ajunsese deja în fața casei mele. I-am spus să urce, întrebându-mă ce-l aduce oare la mine?!

A intrat. Un bărbat la vreo șaiszeci de ani, ușor gârbovit, cu părul alb-auriu, netuns și neras, cu hainele ponosite și fără dinți... o epavă de om în aparență, dar încă tare, susținând că el o să cadă dintr-o dată, ca un stejar, și nu ca o salcie plângăreață putrezită pe dinlăuntru.

Îl invit în bucătărie. Adevărul e ca nu am unde în altă parte. O cameră e biroul meu și acolo nu pătrunde nimeni. E sanctuarul meu intim.

Sigur că tot în birou am și dulapul cu haine și uneori mai am și lucruri risipite peste tot. Ba am lângă perete și o canapea, ca să mă odihnesc ziua.

Cealaltă cameră este a fetei mele, Carina, care pictează ca Picasso, dar este secretul nostru, al meu și al ei! Fata mea va împlini în curând nouă ani, îmi probează rochiile și pantofii, se rujează ca o domnișoară, dar la păpuși tot n-a renunțat.

Jean ia din frigider o bere, o deschide și bea însetat direct din sticlă, apoi se așează pe scaun.

- Ce făceai, scriai?

- Nu, mă uitam peste niște însemnări. Ce-i cu tine la ora asta?

- Da' ce oră este ?!

- E trecut de miezul nopții.

- Atunci este devreme pentru spiritele treze și târziu pentru mințile mărginite. Și, apoi, ce, voiai, să-mi stabilesc un rendez-vous cu tine?!

Am mai discutat cu el pe tema asta.

În timp ce îl priveam, mi-am amintit că am citit la Henry Miller o frază referitoare la Van Gogh, care i se potrivea și lui Jean. „Il avait, entre autres, la rare faculté de pouvoir critique et juger son propre travail.”

Nu știu de ce îmi venise în minte fraza asta. Poate pentru că avea o muzicalitate simplă și emoționantă. S-ar putea ca unora să li se pară seacă, anostă, dar, gândindu-ne la cine se referea Henry Miller...

- Te-am întrebat ceva! l-am auzit deodată.

Mi-am revenit din visuri.

- Referitor la rendez-vous?!

- Nu, te-am întrebat dacă scriai.

L-am privit tristă.

- Ți-am spus că nu!

- Sau poate că voiai să scrii și te-am întrerupt eu ?!

- De unde ideea asta?!

Jean și-a aprins o țigară.

- Te-am văzut azi la bar. Despre ce se discuta acolo?

L-am privit mirată. Chiar, despre ce? Nu-mi mai aminteam nimic... poate doar frânturi de fraze. „Merde! Are un fund ca un gogoșar bun de pus la murat...” , „...durant les grande mouvements sociaux des années 1960-1970...” A, da!, cineva citea cu voce tare dintr-un ziar...

- E clar... tu erai acolo numai cu trupul, mintea ta era cuplată cu alte sfere... Când îi dai drumul?

- La ce?

- La roman!

- Nu știu... caut un subiect.

Jean m-a privit cu ironie.

- De ce nu-ți cauți un bărbat?!

- Pentru că este greu de suportat.

- Un prost, da... Și, cu alt ton: Ai văzut tu bărbați deștepți?

Acum l-am privit eu cu ironie, dar cu Jean nu te poți juca de-a baba-oarba pe întuneric.

- Nu te uita la mine. Eu nu sunt deștept, eu sunt doar inteligent... că, dacă eram deștept, adică tâmpit, mai eram și acum însurat cu grășana aia,

care avea tupeul să mă invite la dans în public. Eu, șaptezeci de kilograme, ea, o sută douăzeci. Păi, nu reușeam s-o strâng în brațe nici cu excavatorul și mai era și geloasă! Spaima că m-ar fi putut călca pe picioare era extenuantă! Imaginează-ți că te-ar invita la dans congelatorul de la super-market.

- Da' cum de-a ajuns în halul ăla?

- Păi, era bețivană, ca mă-sa, da' se disimula, nenorocita. Sugea bomboane mentolate... dar asta este altă poveste...

Avea dreptate. Trecutul nu mai există, dacă nu-l răscolim noi ca pe gunoi cu furca amintirilor. Și, apoi, nu putem trăi decât în prezent...

Mi-am amintit ce mi-a povestit o bătrână în parc. Eu stăteam pe o bancă și ea m-a rugat să îi dau voie să vorbească puțin cu mine, că nu mai avea cu cine, copiii ei erau „peste mări și țări” – cum s-a exprimat ea.

Privind-o mai atentă pe biata femeie, mi s-a părut a fi o floare uscată între paginile unui album cu amintiri...

“Lumea, așa cum ar trebui să fie. Legea : primul pol. Celălalt pol : anarhia, ruina, pustiuul care este non-casa, non-istoria. Alegeți.” (Augusto Roa Bastos – “Yo, el Supremo”)

Povestea ei era tragic-emoționant de simplă. Ea și soțul ei au strâns bani toată viața, ca

să construiască o casă pentru fiecare din cei trei copii ai lor, două fete și un băiat. Nu au avut concedii, nu au dat petreceri, au trăit cât mai modest cu putință și, când au respirat ușurați că, în fine, și-au aranjat copii, ca să nu se mai chinuiască și ei în viață, aceștia și-au luat zborul, lipsindu-se și de case, și de mobila aia prăfuită de vreme, masivă și inutilă, și ei doi au rămas în mijlocul acelor lucruri pentru care își sacrificaseră viețile... și el se sfârșise repede și tot greul amintirilor îi rămăsese ei pe umeri... ca o piatră de mormânt pe care, uite, ea o purta în timpul vieții...

Și atunci cum e mai bine? Cu ce trebuie să-i înzestrezi pe copii ?!

Jean, căruia i-am spus povestea, a ridicat din umeri.

- De unde să știu eu? Probabil cu educație! Ani de zile oamenii au fost obligați să se fixeze undeva, să prindă rădăcini, să le lase moștenire copiilor pădurile și terenurile și livezile... sau zdrențele, dacă nu reușeau să adune nimic. Preocuparea majoră a umanității a fost pregătirea pentru război, sub sloganul apărării vetrei străbune... ori, tocmai aici a fost eroarea majoră în negândirea acestei umanități care își ignoră unicitatea. Romanii au visat să construiască un imperiu, neînțelegând că totul este supus

eroziunii sub acțiunea corozivă a timpului... lumea este ca o ființă, care trece prin toate fazele de dezvoltare... tinerețe, maturitate, decrepitudine și moarte, sau poate neantizare, că e mai poetic... dar rămâne ceva după noi... tulburător sentiment... clipa asta de emoție, de duioșie... adică sufletul!

Și Jean s-a ridicat și a mai luat o sticlă de bere din frigider.

- Vrei și tu o sticlă? m-a întrebat el. Bine că nu vrei, că mai e doar una și este tot a mea! Da', dacă inșiști, o las aici și o beau mâine dimineată!

- Ai de gând să dormi aici?

- Sigur, pune-mi salteaua pe hol, în debara, pe acoperișul lumii, pot să dorm și la toaletă, dacă nu-mi iei veioza și cărțile...

Jean era nostim! Sigur că avem și la toaletă câteva cărți, dar nu era nici o veioză acolo!

- Dacă vrei, îți fac un compediu de istorie universală! Începem cu protoistoria și preistoria. Eu nu cred în evoluția umanității, ci în involuția ei. Povestea cu omul din peșteră care a omorât un mamut și și-a apărât cu ghioaga hălcile de carne nu stă în două labe din cauză că nu avea congelator! Există o relație directă între cauză și efect. Că își apăra muiera, asta e de înțeles! Pe vremea aia nu se găsea p..zdă la conservă, așa că folosea crudități și își apăra grădina! Și acuma,

ajungând noi la „păsărica cea mai mică este păsărica de furnică”, trebuie să precizăm că nu turturica Elenei din Troia a fost motivul pentru care au distrus grecii Troia, ci orgoliul lor infatuat...

Jean a căzut pe gânduri.

Eu am ridicat din umeri.

- Ce-ți pasă ție de toate astea?!

Și Jean s-a ambalat, i-am văzut sclipirile din ochi.

- Cum ce-mi pasă?! Încerc să mă lămuresc, să înțeleg în ce fel de realitate m-a aruncat destinul. Sau liberul arbitru, cum vrei să-i spui. Nu există destin, pentru că în spatele lui se disimulează hazardul. Nu există nici o evoluție a speciilor. Fiecare specie este încremenită în ea însăși și natura este rasistă. Catârul este sterp, domnișoară.

- Uneori și eu mă simt dezorientată...

Jean și-a răsucit o țigară și a aprins-o, trăgând însetat din ea.

- Fumezi cam mult, Jean.

- Sigur... și risc să mor, nu-i așa?

Apoi a râs, gros, gutural, înecându-se cu fumul țigării.

- Vezi, cândva... în trecut... s-a produs o eroare. Mesajul este limpede: Cain îl ucide pe Abel. Fii lui Adam și ai Evei, cuplul primordial.

Și de atunci umanitatea se scaldă în sânge. Două războaie mondiale n-au rezolvat nimic! Granițele dintre țări sunt tot ziduri de piatră care ne rănesc sufletele.

- Și cum vezi tu rezolvarea?

„Se aplecă să culeagă o orhidee albastră și trandafirie pe care gerul o făcuse să răsară din pământ Avea parfumul părului Alisei.”

- Simplu... o singură umanitate, o unică lege pentru toți... dar cum faci asta? Economia mondială este și ea un monstru scăpat din cușcă. Supraproducția ne sufocă din nou, ca în anii treizeci! Se produce în devălmășie... și aici ar trebui redistribuite rolurile. Unii cultivă bumbac, alții orez, alții produc cea mai bună brânză din lume... probabil că un rol îl joacă și iarba... solul... substanțele minerale... Nu, domnule, toată lumea vrea să producă tancuri! Se pare că singurul mijloc de a ne reechilibra este distrugerea... războiul, crimele motivate de salvagardarea păcii! Să fi avut nihilistii dreptate?!

Și deodată Jean s-a ridicat de pe scaun și s-a dus la ușă.

- Auzi, mai vorbim noi... Oricum, astea sunt prostii, nu-s pentru mintea ta! Ce face Eta-Carina?

- Bine, am lăsat-o la o prietenă, care are și ea o fetiță. Se joacă, dorm împreună...

- Fă-i un frate, să nu fie singură pe lumea asta!

- Cu cine, Jean?

“Colin, în picioare la colțul pieței, o aștepta pe Chioe. Piața era rotundă și-n ea erau o biserică, porumbei, un scuar, niște bănci și, în față, automobile și autobuze, pe caldarâm. Și soarele o aștepta pe Chioe, dar el putea să se distreze făcând umbre, ajutând semințelor de fasole sălbatică să încolțească în crăpăturile cuvenite, deschizând obloanele și acoperind de rușine un felinar aprins din pricina inconștienței unui rețelist.” (Boris VIAN – „Spuma zilelor”)

El a ieșit și eu am rămas prostită pe hol, privind ușa care parcă m-a izolat de lumea dinafară și de problemele ei.

Brusc, m-am simțit extenuată. Mintea parcă îmi luase foc. Cum poate Jean trăi în ritmul ăsta?!

M-am întors în bucătărie și mi-am făcut un Maxwell Haouse, Qualité filtre décaféiné. Cutia este ca un acordeon. Ouvrir en tirant ici! Apeși pe lateral, apoi tragi și acordeonul se deschide. Scot un pliculeț delicat, albastru, care are pe el o ceșcuță îmbietoare de culoarea cafelei cu lapte.

„Lumea este redimensionată în ambalaje!” a zis Jean odată. „Dacă te-a fascinat ambalajul, conținutul poate să fie rahat pe băț, tu ești deja

manipulat, pentru că mintea noastră este ca o pojghiță de gheață, pe care alunecăm neavând pe ce ne sprijini!”

Pe gândirea logică, am vrut eu să-i spun atunci, dar mi-am dat seama că era o prostie.

Jean avea dreptate. Adesea am cumpărat obiecte de care nici măcar nu aveam nevoie, dar m-a fascinat ambalajul, care era ca o poveste din „O mie și una de nopți”! Nici nu bănuim câte mesaje dinafara ființei noastre ne influențează viața...

Uneori mă opresc pe stradă, încordată ca un arc, și mă întreb încotro mă îndrept. Nu am nici o treabă, nici o întâlnire, dar înnebunesc să mă tot uit pe pereți sau să aștept să se întâmple ceva în viața mea. Și atunci mă arunc în apa rece a zilei, bat magazinele, probez rochii, bluze, încerc tot felul de nuanțe de parfumuri... apoi, când obolesc, intru într-un bar, comand o cafea și îmi scot din poșetă caietul de care sunt nedespărțită.

O pagină virgină! De asta aveam nevoie, îmi zic eu. Fiecare zi a vieții mele este o astfel de pagină, pe care cineva îmi orchestrează gândurile, emoțiile, întâmplările vesele sau triste...

Scriu primele cuvinte:

„Totul se repetă la nesfârșit! De ce gândesc oare ca un bărbat?! Poate pentru că nu vreau să am slăbiciunile unei femei!”

Ce frază am așternut. Mai bine fac o listă cu posibilele mele personaje. Cum a zis Stan? „Și vrei să devenim personaje tale decavate? Taci și scrie!”

De aici ar trebui să plec, de la fraza asta. E ca și cum aș susține că, dacă doi și cu doi fac patru, rezultatul ăsta nu o să se schimbe niciodată... dar, dacă totuși o să se schimbe?! Știu și eu?! Careva o să introducă un artificiu de calcul...

„Depresiunea Gelesai era despădurită, dar ici-colo mai rămăsese, după tăiere, câte un pin singuratic.” (Cinchiz Aimatov – „Vaporul alb”)

Marii filosofi s-au sprijinit pe argumentele matematicii, pe care le considerau a fi reale în absolut... sau poate că eu gândesc în felul ăsta, pentru că de unde să-mi vină o idee ca asta... că nu m-am omorât cu studiul filosofiei. Nici măcar în timpul liceului, când filosofia era materie de curs.

Îmi amintesc și azi cu dezgust de idiotul ăla cenușiu și anost, cu hainele lui ponosite, cu cravata lui neagră, care își dădea importanță când perora, încremenind în posturi ridicole, de credeai că este regina din Saba.

Am avut însă și profesori care își vedeau de viața lor și nu ne terorizau.

Profesorul de matematică era un tip de o delicatete emoționantă. Din prima zi ne-a anunțat că matematica este ca o boală contagioasă... numai că unii sunt imuni. Și, când te gândești că Ion Barbu a fost matematicianul Dan Barbilian... care a introdus în poezie rigoarea matricelor matematice.

Ce mă fac din clipa asta? M-am băgat unde nu-mi fierbea oala! Asta este diferența dintre un bărbat și o femeie. Bărbatul se leapădă de altercațiile cu propria lui conștiință, lui i se fâlfâie, cum zicea Messalina, în timp ce noi despicăm firul în patru și ne facem procese de conștiință!

Nici nu mai știu unde eram... pe stradă, într-un bar sau mă pregăteam de culcare?!

Prezența lui Jean era mai reală decât oricând, cu toate că plecase de aproape o oră. Gândurile lui...

CAPITOLUL TREI

samedi 3 mai 2008

- Romanul l-aș putea începe cu fraza:

„Prezența lui Jean era mai reală decât oricând, cu toate că plecase de aproape o oră. Gândurile lui...”

Iată că mă citez pe mine însămi și sunt tare mândră, de parcă aș cita din clasici!

Stan își mai toarnă din ibric cafea în borcanul catifelat cu lumini stranii, din care îi place lui să-și bea cafeaua de dimineată.

Să zici că este dimineată la ora două după-amiază este un nonsens, dar, dacă mă gândesc bine, pentru noi ziua începe noaptea.

- Și mai departe?! se miră el.

Este slab, ciolănos, înalt... sau poate sunt eu minionă... și are un fel de a scuipa cuvintele, când nu-i convine ceva, care mă bulversează.

- Chiar îmi vine să-ți dau cu ceva în cap!

Apartamentul lui este la etajul unei clădiri abandonate de proprietari... sau de chiriași. Mă rog, nu e important. Uneori îmi notez amănunte care nu au nici o semnificație când le recitesc. Un fel de automatism... Efectul graffiti? Cum văd o

coală de hârtie, pun mâna pe pix și scriu un text, o imagine frântă, pătrătoasă, chinuită, un fel de tango într-o mocirlă în care mi se scufundă picioarele.

“Afară e o seară năvălășă, umedă, bate vântul. Pe geam, la capătul salonului, poți să vezi stropii fremătând și risipindu-se în vânt.”
("Ultima comandă » - Graham SWIFT)

De ce i-am descris apartamentul? Pentru că nici el nu știe unde locuiește. Ca să găsim un pahar pentru mine, am colindat pe la toate etajele. Ușile deschise, lucrurile vraieste, canapele desfundate, chiuvete coclite, pânze de păianjeni, cărți cu copertile mucegăite, podele de o culoare incertă, fotolii părăginite... Parcă trecuse un buldozer prin clădirea aia.

Când l-am întrebat unde au dispărut vecinii lui, a ridicat din umeri. Nici el nu știa.

Partea amuzantă era că acea clădire nu figura prin nici o evidență. Avea gaz metan la etajul unu, curent electric la etajul doi, apă la parter și, din cauza asta, când rămâneam la el peste noapte, mă simțeam ca o excursionistă printre crestele munților pe care le umbresc numai aripile vulturilor.

- Cum să faci duși la etajul doi, când baia este la parter?! mă ironiza el.

- Da' tu unde ești?

- Dracu știe! Îmi fac o cafea...

- Dacă te mai găsesc după ce fac duș, înseamnă că ai găsit aragazul!

Stan nu suporta ironiile și se punea pe înjurat. Mă înjura pe mine, desigur.

- Lipsa de umor este ca o clătită lipită de tavan! Ca s-o mănânci, ți-ar trebui o scară.

- Merde! rage el de la cine știe ce etaj.

Stau sub duș, deși știu că îmi dăunează apa fierbinte, dar, când o simt biciuindu-mi trupul, mă simt ca un pește în... în ce? În stratosferă?! În oglinda cerului? Ce simt peștii când se zgâiesc la cerul ucigător de deasupra ochilor lor bulbucăți?!

Mă prăbușesc în halatul plușat al lui Stan, mă scufund în papucii lui ca niște șalupe, îl caut pînă nu mai pot să respir și, când dau de el, doarme dus ca un animal preistoric, lăbărțat peste tot patul. Mă adun în mine însămi și mă ghemuiesc pe canapeaua de lângă ușă.

Eu un fel de a spune „de lângă ușă”, pentru că ușă a vândut-o demult. Era frumoasă ca un vitraliu, cu îngeri sculptați, cu cireșe coapte și flori parfumate.

Un colecționar de te miri ce i-a dat pe ea o sumă care nu putea fi refuzată.

„Tu cît ai fi cerut pe ușă?”

„Eu i-aș fi dat-o cadou.”

Am crezut că face infarct.

„Cum dracu?!”

„Uite așa! Ușa este o ghilotină a visurilor, o teroare continuă... un motiv de stres... Oare am încuiat ușa?!”

Și Stan a făcut explozie:

„Atunci, ce facem cu gaz-metanul?! Oare nu am uitat aragazul aprins?! Dacă se oprește gazul? Când îl redeschid ăștia, toată clădirea o să sară în aer.”

„O să sară coarda! I-am ironizat eu. Așa, putem continua:

Nu cumva am uitat fierul de călcat în priză?

Am stins bine țigara?

Mi-am luat cheile sau iar va trebui să sparg ușa?!”

Și apoi cred că m-am trezit în ziua aia sau în ziua următoare.

Ce mai conta timpul?!

Îmi revăd însemnările. Când s-au întâmplat toate astea?! În urmă cu o zi, cu o oră, cu o eternitate?

Messalina e la Monaco. Se bronzează pe Plage du Larvotto. Noaptea e la Casino Garnier. Stă undeva prin La Condamine. Milionarul ei este însă cam zgârcit. Se plânge că nu i-a cumpărat încă o nurcă.

CAPITOLUL PATRU

5 mai 2008

Mademoiselle Perpignal este vecina mea. Locuim pe aceeași stradă, în aceeași clădire, pe aceeași scară, da' nu am avut niciodată ocazia să discutăm. Bonjour-bonjour și cam atât.

Este o femeie înaltă, slăbuță, cu un mers agitat, de zici că este mereu în întârziere. Poartă blugi, bluze albe cu gulerul dantelat, addidași, are inele de argint pe degete și, din când în când, se întoarce acasă cu câte un bărbat.

Își caută și ea perechea, mi-am zis, amuzată. De fapt, sunt femeie, de ce aș gândi altfel?!

Într-o după-amiază ne-am întâlnit în părculețul din apropiere. Eu stăteam pe o bancă, la umbră, și citeam. Când i-am auzit pașii, parcă am știut că era ea. Mi-a zâmbit, apoi m-a întrebat dacă nu mă deranjează.

Nevoia disperată a oamenilor de a-și ușura sufletul, de a-și exterioriza emoțiile și gândurile.

Și, totuși, realitatea asta dezlânată, amorfă și destrăbălată, nu poate fi aruncată pe unul din cele două talere ale balanței de care se folosește și Justiția, fata aia halucinantă cu o eșarfă peste

ochi, care are astfel scuza că n-a văzut când a fost sodomizată!

Viitorul, de care ne agățăm cu toții, pare a fi speranța că va exista într-un timp ce nu există încă.

Timpul, dacă mă gândesc bine, este șarpele ăla al yoginilor, care își înghite propria lui coadă. Ba, și mai tulburător, este șarpele încolăcit pe un băț (toiagul magilor) ce flutură ca un stindard pe cartea de vizită a medicilor.

„Am aprins coriandrul și smirna și am ars invocațiile în vasul cu jăratec. I-am cerut să-mi numească figura pe care ar vrea s-o vadă. S-a gândit și mi-a spus că ar voi să vadă un cal sălbatic, cel mai frumos dintre toți acei care pasc pe pajiștile ce străjuiesc deșertul. Privi și văzu câmpul verde și tihnit și apoi unul ce se apropia, agil ca un leopard, cu o stea albă în frunte, și-mi ceru atunci o herghelie de cai, toți fără de cusur, ca acela. Și în zare se văzu un nor prelung de praf, iar apoi herghelia. Și am înțeles că viața îmi era la adăpost” (Jorge Luis Borges)

Îmi dau seama că mă folosesc prea des de semnele: exclamării, mirării și întrebării. Ba nu, de semnul întrebării mă voi folosi abia acum: Există semnul mirării? Mă întreb doar pentru că nu știu ce răspuns i s-ar potrivi acestui semn! Semnul exclamării este categoric imparțial...

Mademoiselle Perpignal este ca o copie a semnului mirării, cel construit din semnul întrebării și semnul exclamării.

Având senzația că nu ascult ce-mi povestește, m-a tras de mână. „Hei, sunt aici... exist!”

Disperarea - o conotație a neliniștii ei interioare.

Mi s-a făcut milă de ea și m-am pregătit să o ascult.

Avea un noian de gânduri, care o făceau să ezite, să pornească o frază și s-o lase neterminată, pentru a continua cu vocea ei târăgănată un alt gând din mintea ei.

- Ca să vezi! a continuat ea. Uite cu ce prostii te plictisesc și eu.

Am vrut să-i răspund, dar m-a oprit cu un gest energetic al mâinii.

Gestul în sine mi-a redeșteptat o amintire de la o petrecere unde era invitată și o fată urâtică, dar de o grație emoționantă.

Urâtica stătea lângă un tip râvnit de toate cucoanele din încăperea aceea și îl ținea de mână cu o disperare ce mi-a stârnit mila, la început, dar apoi m-a pus pe gânduri. Și ea avea dreptul la fericire! Poate că era mai duioasă, mai grijulie... nici nu știam la ce anume să mă gândesc mai

întâi! Cum ar trebui să se comporte o femeie, pentru ca un bărbat să n-o piardă?!

Am tresărit. Vecina mea mă întrebase ceva și am ridicat din umeri.

- Știi și eu?! am zis în șoaptă. Uneori...

Și am lăsat fraza în aer, ca pe o frunză purtată de vânt pe aleile toamnei. Frunza a fost vie, s-a răsfățat toată vara sub razele soarelui, dar a venit toamna...

- Și uite așa îmi trece timpul...

Am privit-o zâmbind.

- Timpul este ca un aluat... făină, apă... poți să îi dai orice formă, el tot la fel se coace... dar sufletul?

Vorbeam amândouă, când ea, când eu, dar nici una dintre noi nu o asculta pe cealaltă.

Am auzit scârțâind ușa părculețului.

O mamă cu trei copii... Doi băieți de vreo patru-cinci ani și o fetiță în căruciorul ornat cu tot felul de obiecte care produc sunete.

Mama s-a oprit la o bancă de lângă noi, ne-a salutat zâmbind, apoi a dat-o jos pe fetiță. Parcă era o păpușică. Părul cârlionțat, rochiță cu dantele, pantofiori miniaturali.

Clătinându-se, fetița, de cum a simțit pământul sub tălpi, a și pornit-o spre noi. Brusc, am avut revelația că asta este esența vieții: lupta, perseverența...

Mă întrebam ce motiv va găsi și mămica ei,
pentru a ni se alătura.

Sigur, o brichetă!

Ne-a servit cu țigări și s-a și așezat lângă
mine.

Păpușica ei mi s-a sprijinit de genunchi,
apoi a întins mâna și mi-a tras poșeta.

- Ai ruj?

M-a pufnit râsul.

Mama fetiței s-a scuzat:

-E o vorbăreață... Acasă mă înnebunește!

De fapt, îmi place că este comunicativă!

- Ei, acum o să ne înnebunească pe noi, am
zis eu, amuzată.

„— Ce-ai zis ?

— Ziceam că ne-am putea bucura de toate.

— Ne putem bucura de toate.

— Nu, nu putem.

— Putem să ne bucurăm de tot ce există
pe lume.

— Nu, nu putem.

— Putem merge oriunde.

— Nu, nu putem. Lumea nu mai e a
noastră.

— Ba e a noastră.

— Nu, nu e. Și o dată ce ți-au luat-o, nu ți-
o mai dau înapoi niciodată.

— Da, dar nu ne-a luat-o nimeni.

— Bine, așteaptă și-ai să vezi.

— Vino înapoi la umbră, zise el. N-are rost să te superi în halul ăsta.

— Nu mă supăr de loc, spuse fata. Știu numai cum arată lucrurile.” (HEMINGWAY)

- Astea ce sunt ? a zis fetița, care îmi cotrobăia cu pasiune prin poșetă.

- Astea sunt cheile de la casa mea.

- Și ce faci cu ele?

- Deschid ușa!

- Eu nu ajung la clanță.

- Nici eu nu ajungeam la clanță, când eram ca tine!

- Și unde dormeai, pe stradă?!

Logica micuței era tulburătoare. Ce să-i fi răspuns?!

- Da' tu ai o măsuță cu rotile, care se plimbă prin casă?

- Nu, nu am.

- Și cum poți trăi fără ea?

Mi-am ridicat privirile spre cer și l-am întrebat pe Dumnezeu cu ce anume i-am greșit, de m-a lăsat să trăiesc toată viața fără o măsuță cu rotile.

Mama fetiței nu știa cum să se mai scuze.

- Las-o, i-am zis. Uneori avem nevoie să ne confruntăm logica gândirii noastre împăienjenite cu prospețimea minții unui copil.

Frații fetiței se dădeau pe tobogan și râdeau în hohote.

- Tâmpiții ăia sunt frații mei, i-a arătat fetița cu degetul.

- Monique! a exclamat mama, iritată.

- De ce sunt tâmpiți?

- Pentru că sunt băieți!

- Și dacă erau fetițe ca tine?

- Atunci erau tâmpite!

- Nu au nici o șansă cu tine!

- Ce e aia „șansă”?

Fetița a râs. Se ținea de genunchii mei și râdea în hohote. Apoi, m-a privit câteva secunde și mi-a zis, cu o expresie gravă pe față:

- Îmi pui întrebări de proastă!

- De ce „de proastă” ?!

- Păi, dacă nu știi să îți răspund, ce ești?

- Scriitoare!

Nu pot să descriu mirarea de pe fața ei, pot doar să spun că și-a înfipt unghiile în genunchii mei și m-a privit de parcă ar fi vrut să mă omoare!

- Numai eu sunt scriitoare în lumea asta! a exclamat ea, apoi a fugit la frații ei.

Sigur, m-am jucat cu mintea ei, dându-i un răspuns derutant. Nu-mi pot explica ce mi-a venit. Aș fi vrut să-mi cer scuze de la mama ei.

- Așa este Monique! a zis mama. Are o gândire care ne ucide. Ne judecă pe toți, ne analizează fiecare gest, întoarce pe dos fiecare cuvânt... Lucrează la calculator, are propriul ei D.V.D., a trebuit să desființăm telefonul fix, pentru că forma numere la întâmplare și îi teroriza pe oameni... și ce metodă a mai inventat... Începea să strige: „Ajutor, mă omoară...”

Am râs cu lacrimi. Aia mică era o teroristă adevărată.

- De câteva ori a alertat poliția, pompierii, salvarea... ne știu deja cam pe la toate instituțiile. Ba chiar a aranjat o întâlnire cu primarul, ca să joace șah cu el. Am crezut că înnebunim.

Uite, mi-am zis, viața își are farmecul ei. Fetița acestei femei este tulburător de inteligentă, și ea, mama, este neliniștită. Probabil că își dorea o tîmпиică blîndă, care să nu-i creeze probleme. Nu avea ea și așa destule? Să ai doi copii pe cap nu-i chiar o glumă! Dar trei ?!

Vecina mea, care a asistat la toată scena fără să spună nimic, rîzînd doar din când în când, a oftat, întristată.

- Uite, asta n-am eu... Un copil! Mi-o trag cu toți idioții, da' n-am curajul...

- Mărită-te! i-am spus eu.

- Cu cine?!

Într-un fel avea dreptate. Întrebarea asta mi-o pun și eu. Sunt patru-cinci femei la un bărbat! Elisa mi-a zis că are câteva prietene care nu au mai făcut sex de mai bine de un an.

Când introduc un personaj nou, trebuie să spun câte ceva despre el, ca să pară cât mai credibil. Elisa este o combinație bizară de sentimente. Pentru ea, ura și iubirea sunt fețele aceleiași medalii. Acum mă inundă cu declarații drăgăstoase, pentru ca, după câteva secunde, să mă blesteme de mama focului, din simplu motiv că ei i s-au rupt ciorapii și eu nu vreau să i-i dau pe ai mei! Altfel, zâmbește frumos, cu toată gura, dar asta numai atunci când nu crede că toată umanitatea complotază împotriva ei, ca să nu fie ea fericită! Genul nevricos, susceptibil, intolerabil, agasant, violent și ilogic! Fișa este aproape completă, dar nu o mai detaliez, pentru că nu e nimic interesant de povestit într-o narațiune despre un personaj care nu duce acțiunea mai departe.

Femeia cu cei trei iezi cucuieți și-a adunat odraslele și a plecat acasă, pentru că aia mică făcuse pe ea.

Am rămas iar numai noi două în părculeț, eu și mademoiselle Perpignal, care este vecina mea. Suntem încă tulburate amândouă de istețimea acelei fetei, care părea a ne judeca după

legile unei alte lumi, lume nenăscută încă, dar la care ea avea acces nelimitat, ca la internet.

Găsind zilele astea un caiet în care îmi notez câte ceva, ca să nu uit, am găsit câteva citate. Obiceiul meu prost este că nu-mi notez de unde le-am luat. Dar, de fapt, nici măcar nu contează.

„Începea să înflorească într-un vârtej de forțe potrivnice. N-avea mai nimic de la maică-sa. De la tată, în schimb, avea trupul firav, sficiunea fără leac, pielea palidă, ochii de un albastru întunecat și arama vie a pletelor strălucitoare.”

S-ar putea ca citatul să fie din Gabriel García Márquez, „Del amor y otros demonios”.

Cum zicea Henry Miller în „Lire aux cabinets”? „Le parfum, la saveur, l’arôme, l’ambiance, tout comme la valeur (...) je ne les oublie jamais.”

CAPITOLUL CINCI

6 mai 2008

Mi-am răsfoit toată noaptea manuscrisele. Cred că am început vreo douăzeci de romane... dar acum mi-am dat seama că, de fapt, sunt doar

niște nuvele, pentru că am scris cât am scris la un text, apoi m-am oprit și am început altul, titlul fiind de fiecare dată scânteia care mă făcea să nu mă mai dezlipesc de la masa de scris.

Colile albe sunt și ele incitante... o ispită dulce, care îmi declanșează fiori excitanți. Și, când încep să scriu, mă simt ca o îndrăgostită ce își așteaptă iubitul, pregătită să i se dăruie cu voluptate. Din romanul „Adelin Farah” am publicat și un fragment în „Revista nouă” care apare la Câmpina. Prima frază m-a năucit cu o plăcere de nedescris: „Ploaia îi curgea peste obraji...” Brusc, am simțit șiroaiele care se scurg pe pantele dealurilor, curățind iarba de frunze.

Mi-am aranjat manuscrisele într-un dosar și mi-am pregătit un teanc de coli albe, hotărâtă ca de data asta să scriu romanul acela pe care îl port în mintea mea de când mă știu. Nici măcar n-am vrut să mă mai gândesc la un titlu pentru el. O să apară singur, ca un ghiocel de sub zăpada primăverii. Cât e de plăpând acest simbol al gingășiei și cu câtă forță se strecoară el spre lumina, spre căldura soarelui...

Așa este și fata mea, un ghiocel care se luptă cu viața. Totul pentru ea este mai dificil, pentru că trebuie să învețe limba franceză prin semne, pentru că este surdă. Așa că învață și limbajul franțuzesc al semnelor și limba franceză

în același timp. Pentru ea am venit în țara asta. Mai nou, mă duc și eu la școală și învăț să-l citesc pe Maupassant în original, nu dintr-o traducere. Pentru mulți oameni, Baudelaire este zeul, dar eu am propria mea listă cu scriitori preferați. Pe mine mă fascinează eleganța scrisului, metafora, culoarea, parfumul izvorât din alinierea cuvintelor în jurul unei idei.

Sună telefonul și mă întreb cine o fi. Este prietena mea, care are și ea o fetiță. Mă invită la o cafea. Fata asta are abia douăzeci de ani și este iar gravidă. Nici ea nu este franțuzoiacă, s-a născut în Bosnia, vorbește iugoslava și araba iar franceza mai bine ca mine, pentru că familia ei s-a salvat cu mulți ani în urmă fugind în Franța. Mai are un frate în Germania, o soră prin sudul Spaniei, părinții în apropierea Parisului. Îmi povestește adesea despre războiul religios care a sfîrtecat vechea Iugoslavie, spărgând-o în mai multe țări. Că fiecare țară și-a revendicat autonomia este bine, dar de ce trebuia să se întâmple asta prin crime, asasinate, prin bombardarea grădinițelor în care se jucau copiii?!

Mie nu-mi place politica, de nici o culoare. Am trăit deja într-un sistem parșiv, în care PCR nu însemna Partidul Comunist Român, ci Pile, Cunoștințe, Relații! Atât despre acel sistem în

care și-au făcut loc la bucate numai șmecherii, lingăii, impostorii și cameleonii politici.

Fire veselă, s-a prăpădit de răs când mi-a spus că habar nu are cu cine a rămas gravidă, da' nu e nici o problemă, l-a găsit deja pe unul, un francez, care o să i-l recunoască. Ea nu e materialistă, nu le cere nimic iubiților ei, dar aceștia o mai ajută. Vin la ea cu bere, câte ceva de mâncat și cu semințe sărate de floarea soarelui, în care, când se strâng mai mulți, se reped ca niște păsări de curte. Ba unii dintre acei bărbați chiar aduc a cocoși, cu nasurile lor corioate.

De data asta era singură. Era și prea devreme, până în prânz; de obicei, se adunau la ea după ora două și, mai ales, spre seară.

Este grăsuță și se mișcă repede, are bagajele făcute, de parcă ar urma să se mute, câteva valize stivuite pe hol, mai are o grămadă de boccele la etaj, unde mai are o cămăruță. Acolo îl duce ea pe câte unul, ca să și-o tragă cu el.

Îmi spune că, de când e gravidă, i-a crescut apetitul sexual.

O altă puștoaică, ce abia împlinise optsprezece ani, arăboaică, mi-a spus că ea nu are ce să ia de la un singur bărbat, că ei îi trebuiesc mai mulți... și urla de furie când o părăsea câte unul mai gelos.

Secolul ăsta a liberalizat sexul de sub anatema bisericii. Papa însuși a binecuvântat prezervativul, care ne ferește de boli. Numai pentru bolile grave ale societății nu există nici un mijloc de protecție. Societatea se trezește cu greu din amorțeală, iar progresul, eliberarea conștiinței umane de tot felul de tare și percepțe imoral de morale, se face, de obicei, cu forța.

Anul șaiszeci și opt a întors lumea cu fața spre libertatea expresiei necenzurate. Studenții din Paris au dat tonul. Au urmat americanii... Asasinarea lui Martin Luther King i-a revoltat pe toți oamenii cu mintea deschisă spre adevărul vieții.

Cehoslovacia a fost invadată de ruși. Cehii ștergeau denumirile străzilor, ca să se rătăcească tancurile. Dar a mai fost nevoie de mulți ani, până când a venit clipa...

Ce ciudat!

În 1789 a avut loc revoluția franceză, când revoluționarii și-au decapitat regele. Peste două sute de ani, în 1989, a izbucnit prima revoluție televizată (în România) și revoluționarii și-au condamnat președintele, „stima noastră și mândria” – cum ovaționau numai cu o zi înainte - la moarte!

Ceșcuțele sunt grațioase, au o formă care îmi amintește de aleile tivite cu panseluțe! Flori

delicate, cu petale ca ale fluturilor... roșii, albe, galbene, albastre... Apar peste noapte ca niște diademe prin spațiile cu iarbă. Aleile se rotesc cu eleganță, ca poalele rochiei unei prințese în ritmul valsului.

Sorb din cafea și mă gândesc la Dostoiewski, la jurnalul lui de scriitor.

„Uitați-vă cine este fericit pe lume și cine sunt oamenii care *acceptă să trăiască*. Cei care se aseamănă mai mult cu animalele și se apropie mai mult de tipul animalic prin slaba dezvoltare a conștiinței. Ei acceptă cu plăcere să trăiască, dar cu condiția să trăiască precum animalele, adică să mănânce, să bea, să doarmă, să-și facă cuibul și să facă copii.”

O privesc atentă pe fata asta. Este îmbrăcată într-un trening negru, care se mulează pe formele ei de femelă bună de prăsilă.

Într-o zi am întrebat-o câți copii avea de gând să facă.

Înfuleca disperată mâncarea dintr-o farfurie, de mi se făcuse rău uitându-mă la ea. Ca în „Gargantua și Pantagruel” de Francois RABELAIS:

„Cumătrul Grandgousier i-a primit pe toți cu mare bucurie, poruncind să i se dea fiecareia câte o strachină. Iar pe femeia lui a sfătuit-o să nu înfulece prea lacom, aflându-se în preajma

nașterii și fiind tuslamaua un fel de mâncare anevoie de mistuit.”

Dar cui îi păsa de sfaturile mele? Cu vreo două seri în urmă urcase la etaj, pe rând, cu fiecare din cei patru invitați ai ei!

- Îți dai seama?! Am nouă luni, în fiecare an, în care nu o să mă mai tem că o să rămân gravidă... Așa că o să fac vreo șase copii și o să am încă șase ani de zbunguială cu băieții ăștia, așa că n-o să mai fiu frustrată...

Tatăl și fiica aleg împreună pseudonimul celei ce avea să scrie *Memoriile lui Hadrian*: Yourcenar (Marguerite de Crayencour), anagrama numelui lor de familie. "Nu cred așa cum cred ei. Nu trăiesc așa cum trăiesc ei. Nu iubesc așa cum iubesc ei. Voi muri așa cum mor ei!"

Îmi plac scriitoarele, le iubesc – poate și fiindcă și-au găsit timp, în noianul lor de preocupări (bărbați, copii, gătit, spălat rufe) să se așeze în fața unei coli albe. Imboldul l-a dat Sapho – nemuritoarea... apoi, iată, Marguerite, Agatha Christi, Amelie Nothomb, Emily Brontë cu “La răscruce de vânturi”, Jane Austen cu “Mîndrie și prejudecată”, Selma Langerlöf - “Minunata călătorie a lui Nils Holgersson în Suedia” sau George Sand care, pe la 1800, a scandalizat societatea pudică prin legaturile ei

amoroase cu Jules Sandeau, Musset, Chopin, Flaubert, Sainte-Beuve, G.Mazzini... – dar cel mai tare o iubesc pe Anaïs Nin, care a avut curajul să scrie despre incestul dintre ea și tatăl ei, pe care ea l-a provocat, după cum a descris în “Jurnal” cu lux de amănunte.

- Mai vrei cafea?

O privesc uimită, de parcă n-aș mai fi văzut-o niciodată.

- Cred că o să mă duc acasă și o să scriu o pagină-două... dar mai întâi o să intru - mi-e în drum – pe la “Galeriile La Fayette” (scriitoarea Madame de La Fayette ?!).

- Pot să vin cu tine?

Și, brusc, o ia pe fiică-sa în brațe, o încălță cu sândăluțele, își caută poșeta, dar în clipa următoare se aude soneria!

- Drace! zice ea. Am și uitat de ăsta!

Mă conduce pînă la ieșirea din clădire. La ușă este un chel... mă rog, unul ras în cap, cu niște addidași uriași, disproportionat de mari pentru corpul lui, care îmi face cu ochiul. Și mai era și năsos! Prietena mea îl trage de mânecă pe culoar și trântește ușa. Vorbesc tare, amândoi, dar nu înțeleg ce spun... Limba asta este, de multe ori, aspră pentru urechile mele, dar, când încep să cânte... “Habibi, habibi...”

Mă gândesc să mă plimb puțin... îmi place să merg pe jos, să simt cum mi se încordează mușchii fesieri... urît cuvânt... mușchii fundulețului meu... mă alint de una singură... o iau spre Piața Soarelui, cafenelele sunt pline, toată lumea s-a năpustit spre terase, unde se fumează. Mesele sunt pe trotuare și trecătorii se strecoară printre ele... Cele mai plăcute sunt cafenelele din piața străjuită de statuile ecvestre și de clădirile impunătoare de pe laterale... Teatrul de comedie, Opera, care este în reamenajare, magazinele...

“Precum o reprezentație suprareală (un fel de gaură în spațiul comun), întregul tablou exercită asupra spiritului o inexplicabilă putere de fascinație.” (Alain Robbe-Grillet)

CAPITOLUL ȘASE

miercuri 16 noiembrie 2011

Nu întâmplător parcul se numește “Lecocq”, pentru că Alexandre Charles a compus “Insula verde”

Frumoasa și neasemuita Lee Harper, care a scris un singur roman: “Să ucizi o pasăre cântătoare”.

Ce mai îmi trece prin minte?!

Răscolesc maldărele de haine aranjate cu grație pe umerase. Bluze ca niște saci umpluți cu paie...

Nu e adevărat. Sunt eu nervoasă! Mă îndrept spre zona cu parfumuri. Mirosuri subtile de lavandă și de mosc îmi umflă nările. Probez câteva parfumuri. Parcă plutesc, sunt diafană, sunt un norișor portocaliu...

Și, totuși, mie ce mi-a mai rămas de scris, pentru că s-a scris totul?! Ideile trec de la un roman la altul, ca albinele din floare în floare! Gabriela lui Jorge Amado polenizează culturile de vanilie, tăvălindu-se cu un mascul în ritmurile muzicii sudamericane!

Malasunta, regina ostrogoților, ucisă din ordinul vărului și soțului ei, Teodat.

Vreau să găsesc prin acest labirint, care este magazinul "La Fayette», ceva care să-mi trezească instinctele reptiliene, să fiu rea chiar și cu mine însămi, dar mă predau cu arme și bagaje! Îmi cumpăr câteva perechi de chiloți minusculi (dar nu invizibili, cum zice Jean, care cică el i-a inventat!) și ies din magazin.

Jean e leșinat după fundul Fatimei, dar e stupid să mi-l imaginez în postura de amoretz.

Jean nu e ceea ce vrea el să pară!

Adevărul e că el delirează frumos, poetic.

Stă întotdeauna la aceeași masă de pe terasă, bea cafea, citește și din când în când încremenește cu privirile fixate pe ceșcuță, semn că își notează ceva în memorie, pentru că el nu umblă cu carnețele, are o memorie de elefant, dacă elefantul are o memorie pe măsura dimensiunilor sale.

Frumoasă este povestea cu elefantul care, în fiecare dimineață, când trecea prin dreptul unui atelier de croitorie, croitorul îl înțepa în trompă. Și, într-o zi, elefantul, întorcându-se de la balta în care lenevea, jucându-se cu copiii, și-a făcut o rezervă de apă și, trecând prin dreptul ferestrei croitorului, acesta a primit un jet de scuipat, de la imensul patruped, drept în față! De unde și morala, pe care n-am născocit-o eu:

“Așa-i cum spui tu, Laelius: nici un om n-a fost mai bun și mai strălucit decât Africanus.”
(Marcus Tullius Cicero – “De amicitia”)

Merde!

Mă vede și îmi face semn cu mâna. Îmi trage un scaun și mă așez. Încă mai îmi stă gândul la rochia aceea de seară, care îmi scotea fundul în evidență, căzând ca turnată pe mine. Ah, dacă am putea să purtăm pe stradă rochiile Evei... dar e de-a dreptul hilar să gîndesc așa! Am văzut de multe ori cum se înfîgeau păm_pălăii de dulăi cu boturile între picioarele stăpînelor lor și alea se

înroșeau ca macii însângeați din lanul de grâu auriu pictat de Van Gogh. Iată că înlocuiesc realitatea cu ficțiunea. Ca Rousseau Vameșul, care picta după vederile cumpărate de la tarabă. El însuși nu-și bătea capul să aibă idei, ci se mulțumea să aibă doar imaginație!

Și eu despre ce o să scriu?!

Romanul este în mine, îl simt cum dă din piciorușe, încercând să iasă la lumină, ca un bebe, ca să-și înfrunte soarta... Soarta, destinul...

Și îl întreb pe Jean. El ce părere are? Crede în ceva? Are ceva sfânt? Este mistic? Este ateu?

Jean râde, amuzat.

- Eu pot să-ți demonstrez, cu aceleași argumente, că Dumnezeu există și că este, în același timp, o scorneală a fricii noastre instinctive de moarte...

- Este înfricoșător ce spui tu.

Jean rânjește. Îl doare în cot că nu mai are dinți, că nu mai este frumos... spiritul lui s-a detașat de materia înzorzonată cu brățări, coliere, cercei, ceasuri de aur Rolex, zurgălăi și zdrăngănele...

« Pentru acel adevăr nu merita să mori pe rug. E cu desăvârșire indiferent dacă Pământul se învîrtește în jurul Soarelui sau dacă Soarele se învîrtește în jurul Pământului. » (Albert Camus – « Mitul lui Sisif »)

- Și apoi, continuă el, adesea mă surprind pe mine însumi gândindu-mi gesturile cele mai banale... sau poate că, premeditându-le, le creez o altă anvergură emoțională.

- Ce e asta, Jean ? O poveste preistorică, *proto* și nu mai știi cum ?

Prin fața noastră, printre jeturile țâșnitoare de apă trandafirie în apusul soarelui, trec băieții și fetele cu inele în nas și în urechi, fiecare dintre ei ținând în lesă un câine. Hainele le sunt zdrențuite, dar sunt exotici, așa că nu acest amănunt m-a frapat, ci gândul că, în cele din urmă, societatea nu i-a abandonat, ci le-a dat dreptul de a trăi după cum au ei chef. În plus, îngrijesc un câine și trăiesc împreună în aceeași boemă pe care a eternizat-o Puccini...

« Gherasimov mi-a spus cum că ai fi alcătuit o lucrare în care ai binevoit să expui idei nu prea substanțiale despre oameni și starea lor originară, cum și despre traiul lor antediluvian și că ai binevoit să spui că omul se trage din neamurile maimuțești ale macacilor, urangutanilor și așa mai departe. » (Anton Pavlovici Cehov – “Schite și povestiri”)

-Scot mai întâi «Orlando – tabac à ruler et pour tubes, 30 g, noire», apoi “OCB – gomme arabique naturele, filigrané No 4», cu grijă aranjez tutunul în foița îndoită deja sub forma

literei « V », apoi o rulez cu grijă între degete și ajung la faza lipitului – își continuă Jean gândurile, povestea, perorația...

O domnișoară de la masa de alături a ascultat atent-mirată povestea lui Jean și, când acesta a continuat să descrie felul în care se răsuțește *une cigarette*, a început și ea să facă același lucru.

- Ținând țigara cu amândouă mâinile, trebuie să o umezesc cu salivă, apoi s-o apăs cu degetele și să o lipesc.

Cu privirile ațintite în continuare asupra lui Jean, tipa blondă, cu breton și cu o gură frumoasă, de carnivoră, executa același ritual, apoi, când mi-a surprins privirile, a zâmbit.

Și în clipa aia mi-a trecut prin minte un alt titlu de roman : « Unde ai mai văzut doi fluturi zburând ? » Dar nu, ispita asta este prea mare... pentru că știi că, dacă pornesc iar de la titlu, nu o să termin niciodată romanul. Eu trebuie să plec de la un pământ virgin, ca acei colonizatori ai Americii... Într-o goană nebună, fiecare și-a înfipt steagul acolo unde l-au ținut puterile. Unii au ales viroagele cu vegetație și izvoare de apă, alții preria... în care, peste două secole, strămoșii lor au descoperit petrol. “De sa fortune personne n’est content!”

“O fată nu scoate capul pe fereastră fără să nu fie zărită de cei grămădiți în preajmă fără nici o treabă.” (Honore de Balzac, “Eugenie Grandet”)

Eu cu Jean am putea fi un cuplu ideal, ca Spencer Tracy și Katherine Hepburn, dar ar fi prea plictisitor și monoton - previzibil totul... poate ca Scott și Zelda Fitzgerald... beții și romane pe bandă rulantă...

Dacă ar trebui să-l caracterizez pe Jean, ar trebui să citez din Rimbaud: “Marea plecată cu soarele”.

Am notat în caietele mele următoarea frază:

“Eu sunt corbul. Sufletul meu pierdut în lumea asta necunoscută este corbul. Lumea desenată și apoi redată lumii. O lume în care nu mai crede nici Dumnezeu... și se pare că Dumnezeu a regretat că ne-a dat viață... că ce altceva ne-ar fi putut da El?! Nu oamenii nu mai cred în El, ci El nu mai crede în noi ! - și, de aici, veșnica tragedie a Umanității.”

-“Evenimentul este stăpânul proștilor”, cum scria Titus Livius în “Ab urbe condita”. Un eveniment este o întâmplare – își continuă Jean povestea - și, ca orice întâmplare cu totul întâmplătoare, faptul că ne-am întâlnit aici, acum, azi, săptămâna trecută... Tu nu vezi că totul –

lumea, ferestrele, cămilele deșertului, anatema, diadema împăraților lumii... toate acestea sunt potecile pe care se ofilesc nuferii de zăpadă ai gândirii noastre?! Când zici fluture te gândești la eternitate. Tocmai pentru că fluturele este efemeridă, dar și spirit ce zvâcnește numai o clipă... și cerul mov devine clipa risipită peste tâmpla timpului, iarba verde și florile câmpului....

- Și dacă ești mama fetei mele, care este plină de genialitate, te gândești la desenele ei în care inimile zâmbesc și zboară pe cer legate cu o ață, ca baloanele?! Și aici vreau să spun că, de fapt, s-a rupt cordonul ombilical și zburăm oriunde, ne topim în Univers...

Carina și-a lipit pe picioare etichete de la magazin, mici povești comestibile, care m-au făcut să cred că tot ceea ce atinge ea, precum celebrul Ceresus, devenea poveste povestită în imagini. Imaginile au mai multă putere evocatoare decât poveștile în sine, pentru că nu-ți dau voie să ieși din câmpul lor de cunoaștere delimitat și probabil că de aceea au și tablourile rame, dincolo de care nu se mai întâmplă nimic!

“Stai la locui tău și nu mai vorbi, dacă nu poți vorbi ca o fată cuminte. (...) Luai numaidecât o carte, având grijă să fie una cu cât mai multe ilustrații.” (Charlotte Brontte – “Jane Eyre »)

Jean s-a întins în fotoliul metalic, cât putea el să fie de lung, și a râs când i-am spus că se dă drept ceea ce nu este.

- Și ce anume mai sunt, pentru că ceea ce nu sunt și-a pierdut semnificația... ca să zic așa, barocă?!

- Nu mai ești ce n-ai fost niciodată!

Brusc, Jean a explodat. S-a prefăcut într-un noian de aritificii, care mai de care mai ardente!

- Asta era, de obicei... sau ar fi trebuit să fie... replica mea ! a scrâșnit el din dinți!

- Sigur, Jean, în preajma ta nu mai are nimeni loc să respire...

L-am văzut cum încremenește, l-am simțit... a stat nemișcat pînă când chiștocul i-a ars degetele.

Blonda de alături era sufocată de emoție și scotea cerculețe mov din gurița ei dulce-amară.

De ce și amară ?!

Din teribilism!

Din gelozie?!

CAPITOLUL ȘAPTE

miercuri 16 noiembrie 2011

Messalina se unduia prin cameră. Era foarte cald și rămăsese numai în chiloți. Nu arăta rău, era încă elastică și sexul ei se reliefa apetisant de sub pânza de păianjen a bikinilor ei albi.

Mi-o și imaginam în pielea celebrei Maia Plisețkaia, precum Thalia, una dintre cele trei grații, fiica lui Zeus și a oceanidei Eurinome, dar ea nu era “Talassa” lui Hesiod și nici a lui Alexandru Macedonski!

Noroc că umanitatea nu are acces la adevăratele ei valori spirituale... sau e norocul acelor valori, să nu iasă în lumina pestriță a indiferenței multinaționale!

“Oxigenul trupului”(Novalis, “Fragmente”).

Trupul defragmentat al unei identități amorfe.

O lume măcinată de orgoliile de a fi, nu de a gândi!

Mă așezase peste cearceaful de un alb albăstriu în lumina ce pătrundea pe fereastră. Sâni mei, pe care ea îi pipăise înfrigurată, ca să le simtă elasticitatea, erau gata să explodeze.

- Să nu crezi că sunt lesbiană, mi-a zis ea, deși... dacă mă gândesc bine, am această pornire, dar mă opresc la stadiul imaginativ!

- Viața poate conserva o asemenea idee?! am râs eu.

Ce făcea Messalina, mă provoca?! Sau era pusă de băieți să-mi afle orientarea sexuală? Eu credeam că Stan va fi destul de mândru de sine însuși, ca să se laude că m-a posedat rapid, fără nici cel mai mic efort și fără nici o ezitare din partea mea!

- Vrei să-ți pozez goală?! am întrebat-o pe “Marea Odaliscă” a lui Ingres, care mă măsoara închizând un ochi, cu brațul în care ținea cărbunele întins în față cât mai teatral cu putință.

- Nu! a exclamat ea.

Apoi a început să deseneze. Sâni ei, altfel bine reliefați, revărsați cu generozitate peste suprafețele curbate ale trupului ei radios, îi reflectau spontaneitatea liniilor care mă încadrau, pe mine, pe pânza ei delimitată de spațiu, într-un sentiment. Nu înțelegeam dacă era în transa creației sau într-un fel de masturbare imaginativă!

“Ou est ma chatte?” - era prima propoziție din manualul de franceză. „Șoarecele țâșni dintr-o dată din apă, tremurând de frică din tot corpul.” (Lewis Carol – “Alice în Jara minunilor”)

Și urma ca eu să mă transform în prințesa cea posedată de balaurul cu șapte... capete, desigur!

I-am spus ce am gândit Messalinei și ea a pufnit, ca o pisică:

- Nu mă provoca, păsărică dulce!

Și atunci am observat:

« Sa chevelure noir était aussi dure (...) qu'un plumage d'oiseau. » (Anaïs Nin, « Les petits oiseaux »)

- La ce te holbezi?! m-a întrebat ea, susceptibilă, așa cum sunt toate ființele complexate.

- La neantul din conștiințele noastre !

Adevărul e că această frază o auzisem de la Jean, dar el nu era prezent, ca să reacționeze. Și mai cred că nici măcar nu ar fi sesizat, dacă era prezent, că l-am plagiat oral, pentru că mai tot timpul el se teleporta în sferele gândirii lui abstracte și nu era mai niciodată conectat la realitate, chiar și atunci când părea a fi lucid.

Neastâmpărată cum sunt, agitată continuu, negăsindu-mi de prea de multe ori un subiect de care să mă agăț, am ajuns să prețuiesc lenea – cum zicea Nicolae Iorga. În alte momente melancolice ale sufletului meu mă apuc să mut mobila prin casă, schimb așternuturile, culeg pânzele de păianjeni de pe la colțurile tavanelor,

spăl ferestrele, pornesc mașina de spălat rufe, apoi, când mă simt copleșită de această frenetică și voluptoasă activitate, îmi iau țigările și veșnicul meu caiet și plec la o cafenea, unde citesc vreo carte, îmi notez o idee, descriu vreun client care iese prin vreun amănunt în evidență...

Messalina râde și fața i se luminează.

- Tu și Jean aveți ceva în comun! O anume țicneală.

- Știu că Jean este greu de suportat, dar chiar și eu?

- Nu, Jean nu este greu de suportat, dar el este mereu desprins de realitate...

- El zice că de realitatea asta nu are nimeni nevoie! Iar eu aș adăuga și că nici realitatea nu are nevoie de noi, dar asta ar fi o prostie, un nonsens...

- Păi, chiar așa! Cine crează realitatea?

O privesc mirată.

Apoi mă ridic și mă duc la poșetă. Scot telefonul și îl sun pe Jean. Îmi răspunde și îi pun întrebarea, la care el râde și îmi zice:

- Tocmai sunt în fața ușii. Îți aud vocea.

Peste mai puțin de un minut intră în casă și se duce direct la frigider, de unde își ia o bere, apoi se trânteste într-un fotoliu și ne privește cu lăcomie.

- Asta-i realitatea ireal de minunată...
Pentru că p-aia de pe stradă o creează filozofii.

Și apoi își fixează privirile într-un punct îndepărtat al infinitului și zice:

- Eul uman se spulberă atunci când vrea să cuprindă în nemărginirea gândirii lui toate adevărurile vieții... sau ale realității... cum îi ziceți voi! Viața uneori ar trebui să fie ea în sine un motiv de bucurie nemărginită, dar nu suntem programați să fim fericiți!

Messalina aruncă bucățica de cărbune într-o cutie de carton și ia un altul.

- Jean, vrei să-ți fac portretul?

- Mai bine fă-mi o cafea. Ce ai vrea să desenezi, o ruină, o fațetă inestetică a cotidianului încremenit în propria lui decadentă? Eu sunt imaginea care vă arată cum ne corodează timpul... uneori chiar și caracterele, da...

- Dar tu ai umor, îi spun eu și el mă măsoară cu privirile.

- Da' tu de ce nu ești în chiloți?

- Pentru că nu port chiloți pe căldurile astea.

- Bea o bere...

- După două beri mi se face rău!

Jean râde.

- Uite așa devin și eu mai uman, când sufăr pentru semenii mei...

- Că altfel ești cinic!

- Ba nu, mi-am dat seama că sunt orgolios, ceea ce este jalnic pentru un bărbat de vârsta mea. Sunt matusalemic prin definiție! Știați că lui Matusalem îi băgau în pat fecioare, pentru ca din seva lor dulce să-și reîncarce el bateriile cu hormoni puternici?!

- De unde ai mai scornit și asta?

Jean ridică din umeri.

- Ia imaginați-vă... puneți-vă întrebarea de ce Eva n-a rupt un fruct din pomul vieții veșnice, ca să-l momească pe Adam? Pentru că ea știa că viața este oricum veșnică, prin ele, femeile, care procrează la infinit...

Procrează cu sămânța adamilor, râde Messalina. Hai, Jean, că ai luat-o razna!

- Am luat-o pe miriște, știu... dar, fii atentă la un amănunt! Creatorul ne-a înzestrat cu toate bucuriile vieții, cu toate plăcerile: plăcerea de a mânca, de a bea, de a admira priveliștile neasemuit de frumoase ale munților... Chiar și o câmpie își are farmecul ei... dar ne-a mai dat ceva: orgasmul! Ei, și de aici încolo începe tragedia! Să-l pomenesc pe Othelo?! Shakespeare s-a prins că temele absolute ale literaturii trebuie să reflecte dramele sufletului uman, care n-a fost programat să se bucure de viață!

- Mă doare capul, Jean! zice Messalina. Stai să-ți mai aduc o bere și hai să schimbăm subiectul! Hai să vorbim despre curve. Uite aici două!

Mesalina se întoarce cu trei beri.

- Sper că mai ai câteva în frigider.

- Nu mai sunt, trebuie să cumpăram.

Mă ofer să mă duc eu la supermarket.

- Ia și ceva de mâncare, îmi spune Messalina. Oricum, până la noapte nu avem unde să ne ducem pe canicula asta.

Îmi pun bluza și plec, trăgând după mine căruțul cu roți.

La supermarket este răcoare și respir destinsă după ce am străbătut valurile dogorâtoare, care parcă țâșneau din asfaltul în care mi se scufundau tălpile pantofilor.

Pun în coș o cutie cu douăsprezece beri, mai iau pâine, cremwruști, o cutie cu ouă, un borcan cu ardei copti și niște costiță afumată. A, da, și un pachet cu făină, ca să facem clătite.

Eta-Carina, cum îi zice Jean, este într-o excursie de trei zile cu școala la Paris. Eu cred că excursia asta și-au dorit-o profesorii care îi însoțesc.

Am vrut să mă duc și eu, dar Parisul este fermecător toamna, când încep să cadă frunzele coapte pe trotuare.

Mă îndrept spre ieșire. Privesc cuprinsă de panică prin pereții de sticlă. Clădirile parcă dansează, trotuarele se ondulează ca fustițele balerinelor, păsările s-au ascuns printre frunzele copacilor, mașinile, în schimb, se prăbușesc pe șosele, aleargă bezmetice, sforăie înfierbântate la semafoare...

În fine, ies ! Șocul este groaznic. De la răcoarea plăcută din supermarket, m-am aruncat într-un cuptor cu microunde. Mă perpelesc pe toate părțile și transpir brusc. Noroc că nu am mult de mers. Cel mai dificil va fi să traversez strada. Ca să nu mă mai duc pînă la trecerea pentru pietoni, trebuie să prind un gol în traficul halucinant.

La naiba! Ocazia se ivește! Traversez în fugă și ajung pe celălalt mal, respirând ușurată. Plămânii îmi iau foc!

Ajung, strivită ca o umbră, la Messalina.

Mă ajută să punem berea la congelator. Sticlele s-au înfierbântat deja.

- Unde e Jean ?

- Face un duș, râde Messalina. Dragă, ăsta e ca un iepure. M-a regulat repede... norocul meu că eram deja excitată.

- Jean, ori nu poate mai mult, ori nu-i pasă decât de propria lui plăcere, comentez eu, veselă.

- Așa mi-a zis și Carola... Și, știi care este nebunia? Că trebuie să tragi de el. Altfel, este indiferent la farmecele noastre, deși o face pe taurul comunal!

Jean strigă din baie:

- Minte, nu ne-am regulat!

Massalina îmi arată prin semne că Jean este dus cu pluta.

Jean iese din baie. Picăturile de apă îi strălucesc pe față.

Mă grăbesc să mă las și eu toropită de jetul de apă rece, dar și apa de pe conducte s-a încălzit. Oricum, mă simt mult mai bine.

Las apa să-mi curgă pe umeri și mă gândesc la fetița mea. Ce o face ea acum, în clipa asta? Sigur, știu că trebuie s-o las să- Și vadă de viața ei, dar sunt ca o cloșcă grijulie.

Când ies din baie se aude soneria de la intrare. Cine o fi?!

-A, sunt fetele! se înveselește Messalina. Carola, Florace și Emily.

Fetele din grupul nostru. Carola este decoratoare, aranjează vitrinele magazinelor. Florance este sculptor, iar Emily e desenatoare de filme animate. Ea creează personajele, apoi “tenhica avansată” – cum zice ea, le animează!

-Jean! se amuză Messalina, acum să te vedem cum o să faci față la haremul ăsta! Fetele astea sunt toate neregulate.

Jean s-a așezat în fotoliu și bea bere.

- Cine propune un subiect de discuție? zice el după ritualul de pupături sonore.

Însă fetele se închid toate trei în baie, ca să facă duș. Nu se poate altfel. Vin și ele din cuptorul torid al amiezii.

Messalina le duce prosoape, dar nu are rost. Nici eu un m-am șters. În Casa Messalinei este răcoare. Pereții sunt din piatră vulcanică, care este izolatoare – cum mi-a explicat ea. Orașul era așezat pe fundul unui crater de vulcan adormit de mai bine de câteva mii de ani! Urarea cu “casă de piatră” aici se potrivește cel mai bine.

Fetele au ieșit din baie cu rochiile lipite de trupurile lor ude.

- Ia te uită! zice Carola, îi faci portretul scriitoarei noastre?! Doamne, ce țâțe ai. Cum reușești?! Eu am douăzeci și cinci de ani și sunt grasă și am țâțe nasoale...

Carola nu e urâtă, dar așa se răsfață ea. Se plânge că nu se poate abține de la mâncat.

Adevărul e că obezitatea este boala secolului. Uneori mă trezesc și eu mâncând cu lăcomie. De ce trebuie să înfulecăm mai mult decât avem nevoie?!

Când mănânc la restaurant, mă îngrozește platoul imens din care s-ar putea sătura patru persoane. Privesc în jurul meu și observ că nimeni nu lasă nimic în farfurie... poate doar vreo frunză de salată.

Gândul că au plătit pentru mâncarea lor îi determină să nu lase în platou nici măcar un cent.

Când eram adolescentă, la liceu, eu și colegele mele arătam ca niște vedete de la Hollywood. Eu mă simt încă în limitele normale, sunt mignonă, dar tot simt că am pus pe mine vreo două kilograme. Nu mai intru în blugii în care în urmă cu vreo două luni mă strecuram cu ușurință.

Rîd ca proasta. Când se discută despre mine, sunt surprinsă că nimeni nu-mi vede inefabilul din gândire. Eu sunt propria mea creație, m-am regândit singură. Jean folosește limbajul abstract al rațiunii, eu metafora. Poezia vieții este ca povestea nașterii unui fluture... Gingășia lui a trecut mai întâi prin respingătoarea formă deomidă... dar, când zboară, nimeni nu mai face această legătură.

Fetele au trecut la bîrfe.

-Aristotel, zice Jean, a introdus în gândirea umanității gândirea rațională. Preistoria și protoistoria ne pot da repere emoționale, dar în civilizația cea mai plastică de pînă acum,

egipteană, lipsea cea de-a treia dimensiune. Poate că mai important era conceptul decât detaliul.

Fetele au sărit pe el.

- Ia mai slăbește-ne, Jean, cu discursurile tale.

- Haosul, zicea Valéry, este dezordinea primară. Ordine în dezordine... vă dați seama? Voi sunteți artiste, ființe sensibile!

- Ghioceii plâng în liniște! am șoptit eu, emoționată.

Dar Mesalina nu suporta stările de blegeală melancolică.

- Ia mai dați-vă în păsărica mea! a vrut ea să fie comic-vulgară, dar cuvintele prindeau o dulceață fermecătoare pe buzele ei.

Poate fi dulceața fermecătoare?!

“Ah, ce muzică, liniștea!” a zis Jean Anouilh, nu Jean al nostru... al nostru, al tuturor...

“Femeie, ce mai porți în inimă și cine ești?” (Lucian Blaga)

- Izgoniți din rai, Adam și Eva se regăsesc din când în când într-un orgasm care îi readuce în acele grădini minunate ale cerului, dar asta nu durează decât o mică infinitate de timp... și cred că aici stă pitit cinismul cu care ne-a pedepsit creatorul.

- Fetele au amuțit. S-a lăsat o tăcere ca praful pe mobila pe care abia ai lustruit-o.

- Ce vrei să zici, Jean?!

- Voiam să vă scot din amorțea gândirii.

Voi, femeile, gândiți cam așa:

“Mulțumesc, ești drăguț!” ceea ce înseamnă “Nu mai scap de boul ăsta!”

“Da, poți să mă suni când vrei!” – “Doamne, ce animal!”

“Vai, ce cadou drăguț mi-ai făcut!” – “Și numai pentru atîta vrei să mă călărești, animalule?”

Am rîs de ne-am prăpădit. Jean avea dreptate. Trebuie să recunosc că astea erau codurile noastre de legi intime. O avalanșă de bărbați încearcă să ne sufoce, inventând cele mai puerile motive. Dar exemplele pot continua:

« Vai, ce flori frumoase ! – « S-o crezi tu, boule! La paștele cailor! »

Cînd cade paștele cailor?!

- Dar nu v-am spus esențialul despre viață și despre una din fațetele ei, realitatea! Cei care susțin că ne tragem din maimuțe cântă cu picioarele. Marii rapsozi ai veacului nostru sunt fotbaliștii. Tot un fel de panem et cirsensis, dar pe altă coordonată emoțională, care încinge spiritele și defulează națiile. Informația este Dumnezeu și ea ne-a creat ca să o ducem (pe informație, sub

formă de genă !) în călătoria ei prin timp și spațiu. Sistemul de conducere, care nu dă greș niciodată, nici măcar atunci când greșește, este arbitrarul. Ni l-am asumat și noi în viața noastră cea de toate zilele. Marea problemă este ca nici noi, purtătorii de informație, nici genele noastre, nimeni nu știe ce se va întâmpla în viitor. Totul se desfășoară la întâmplare, cu o perseverență uluitoare căreia trebuie să-i spunem viață. Natura din mediul nostru înconjurător, în care trăim, este rasistă, în sensul că încrucișarea speciilor este interzisă la modul absolut. Nu există nici o dovadă a evoluției speciilor. Acel arbore genealogic este de fapt o linie continuă a informației, din care derivă speciile, ce par a fi încremenite în propria lor evoluție continuă și statică. Nu cumva în spatele destinului se disimulează hazardul. Întâmplarea, mai bine zis ?!

CAPITOLUL OPT

“Crezi, oare, că este cu putință să trimiți ceva în neant?” (« Roza lui Paracelsus » - Jorge Luis Borges)

În fraza asta stă întregul mister al creației.

Am notat-o cu mare atenție chiar pe prima pagină a noului meu carnet de însemnări, pe care l-am cumpărat azi. Are copertile roșii, cartonate, și este legat cu un arc de plastic, așa că se deschide ușor și nu are tendința de a se închide singur, ca un caiet obișnuit – ceea ce m-ar enerva cumplit.

Am observat adesea îndărătnicia obiectelor. O ușă nu vrea să se închidă decât după ce te-ai lăsat cu toată greutatea trupului pe ea, mai împingând-o încă o dată cu umărul. Inelul cu chei se ascunde și trebuie să-l cauți prin poșetă pînă amețesc. Capacul tot are tendința să cadă de pe oala pusă pe foc...

În noaptea în care Paracelsus se roagă de Dumnezeu să-i trimită un discipol, cineva îi bate la ușă. Era discipolul, de care Paracelsus uitase deja – precizează Borges. Acesta îl roagă pe maestru să-i arate că poate preschimba obiectele în aur, după cum se zvonea. Paracelsus îi spune

că, dacă aruncă trandafirul (cu care venise necunoscutul) în foc, el îl reînvie cu un singur cuvânt... dar nu vrea să-l lase să creadă că totul este o iluzie și necunoscutul, care aruncase trandafirul în focul din sobă, pleacă dezamăgit.

Rămas singur, Paracelsus “răsturnă grămăjoara de cenușă în mâna lui concavă și rosti un cuvânt cu glas scăzut. Roza reapăru.”

Morala însă, pe lângă povestea asta frumoasă, pe bună dreptate catalogată “borgesiană”, este drumul către piatra filozofală.

“Drumul este Piatra. Piatra este punctul de pornire. »

“Crezi, oare, că este cu putință să trimiți ceva în neant?”

Astăzi vreau să-mi ordonez notițele, să le sintetizez, să le clasez după tematică.

Cât timp a fost Carina în vacanță m-am ținut numai după fundul ei. Este o alintată ce nu s-a mai văzut. Dă-mi să mănânc, adu-mi apă, unde-mi este rochia, addidașii îi găsesc după o oră de căutare... Apoi am avut orele de desen pe masa de la bucătărie și de jumulire a revistelor de poze. Carina le decupează și face din ele niște minuni de colaje, lipindu-le pe coli de hârtie.

Tot azi trebuie să duc la croitor câteva rochii, pentru mici retușuri și trebuie să-mi cumpăr vopsea de păr. Nu-mi iese niciodată

nuanța pe care o visez eu, așa că mă tot vopsesc. Jean mi-a zis că este un semn al frustrărilor mele din fiecare zi. Păi, da.

Trebuie să mă adaptez continuu, să devin franțuzoaică. Carina s-a adaptat mai bine și mai repede, este conștiincioasă, incredibil de serioasă la școală, dar puțin distrată. Și mai are o calitate: o memorie fascinantă, ea nu uită nimic, învățatul la ea este spontan, plus că își aduce aminte de tot felul de amănunte din viața noastră de dinainte de Franța, despre câinii noștri de la casa de la munte, de vechile ei prietene, de niște fuste pe care le iubea ea, dar i-au rămas mici și le-am dat unei prietene pentru fetița ei, da' ce nu- Și amintește.

Când ne ducem la supermarket, pe ea o las la raionul cu cărți. E în stare să stea ore în șir studiindu-le concentrată, abia de reușesc să o smulg de acolo!

De la cine oare o fi moștenit harul ăsta că eu, una, nu am fost niciodată prea studioasă!

Și, în plus, în fiecare seară, după ce mi-am culcat fata, am stat până târziu gândindu-mă la cartea mea. Ba chiar am luat volum cu volum, ca să văd cum și-au început ceilalți scriitori romanele.

Siegfried Giraudoux zicea că plagiatul este baza literaturii, exceptând-o pe prima carte, care de altfel este necunoscută. Mai este și povestea cu

custodele unei biblioteci în care erau adunate toate cărțile publicate de-a lungul timpurilor, și care, după ce le-a catalogat întreaga lui viață, a mai scris și el una...

„Copilul însă, crescând, era progresiv muștrat și inhibat, supus unor nenumărate restricții. Totuși, de-a lungul întregii sale vieți, ființa vie visează exteriorizarea, eliberarea de orice constrângere, luptă să se descătușeze de condiționările din copilărie.” (A.E. Van VOGT – „Silkie” (1969))

Nu mai știu de ce mi-am notat citatul ăsta. Poate că este legat de școala Carinei. Profesorii mă acuză că nu sunt mamă pentru fata mea. După metodele lor educaționale, fata mea ar trebui să încremenească numai când mă uit la ea. Să se stafidească de spaimă, să înghețe, să facă pipi pe ea de frică.

În ziua de azi părinții nu mai știu cum să scape de copii și îi înscriu la tot felul de activități, ca să stea cât mai mult departe de casă.

Eu o răsfăț și îi fac toate poftetele, pentru că o iubesc cu peste de măsură. Și de ce aș greși? Ea o să țină minte că a fost fericită în copilărie și nu o să mă urască.

În alt caiet am mai găsit o frază tulburătoare.

Parcă aş fi la ora destăinuirilor, dar sunt mamă şi am emoţii! Deşi trebuie să gândesc ca un bărbat atunci când scriu, sunt totuşi femeie.

Iată fraza, pe care cititorul are dreptul s-o citească, pentru a înţelege prin ce stări trece un scriitor mai înainte de a începe un roman nou şi ce anume îi declanşează nevoia de a scrie... pentru că exerciţiul în sine este dur: să stai pe scaun opt-zece ore pe zi, nu e chiar un deliciu.

Uneori mă ridic după două-trei ore şi mă plimb de la uşă la fereastră, dar apoi mă reped iar la tastatură, pentru că ideile ce îmi vin în minte mătură totul în calea lor, ca nişte ape învolburate.

Copacii sunt smulşi din rădăcini, dealurile cărate la vale, florile spulberate, animalele neajutorate sunt târâte şi zdrobite de stânci, cerul parcă s-a răsturnat în sufletele lor şi oamenii rămân înmărmuriţi în faţa dezastrului.

„Îşi privi biroul acoperit de cărţi, fascicule, hărţi de-a valma - semne ale muncii.” Dino Buzzati – « O dragoste »)

Iată, aceasta este esenţa muncii mele: sap şi sap până dau de aur.

Mulţi şi-au lăsat scheletele de-a lungul râurilor unde au cernut la nisip de puteau să ridice cu el o piramidă.

Poate că ăsta este şi e simbolul piramidei: cerneţi nisipul la nesfârşit, pepitele de aur sunt şi

ele pe undeva, ascunse vederii, nevăzute pentru ochii voștri care nu știu să vadă „adevărul”.

Adevărul?! Munca neostoită de-o viață!

Adunarea de bogății pre pământ? Este dizgrațios să fii bogat, este o nenorocire să fii sărac și să te distrugă disperarea și grijile zilei de mâine.

Iisus a încercat să ne facă fericiți, spunând-ne să-i lăsăm zilei de mâine grijile zilei de mâine, noi suntem însă egoiști, nu lăsăm nimic, păstrăm totul pentru noi, urlăm că am fost trădați, înșelați, antrenați pe alte poteci ale vieții decât alea alese de noi aleatoriu.

Zic „aleatoriu”, ca într-un joc de zaruri, pentru că nu vom ști niciodată spre ce ne îndreptăm, dacă drumul ales ne va fi lin sau plin de gropi?

Abia acum înțeleg eu de ce se zice că uneori dragostea se transformă în ură! Pentru că ființa care a iubit se vede trădată după un trai chinuit împreună cu persoana iubită. Poate că nu chiar amar în totalitate. Or fi fost și zile însorite, n-o fi plouat tot timpul!

96.748 caractere – până aici! Mi-ar lua vreo zece ani, ca să număr până la această cifră!

Ca să numeri până la un milion nu-ți ajunge viața întregă! Poate dacă n-am dormi niciodată...

Să presupunem că un om trăiește o sută de ani! Dinăștia, dormind opt ore pe zi, el doarme vreo treizeci și trei, treizeci și patru de ani! Și apoi moare! Moare dormind, moare trăind... Dar nimeni nu vrea să audă de acest subiect, însă el, subiectul, nu este morbid, ci duce pe alte tărâmurile, unde cresc flori parfumate sau ciulini inestetici.

Mânățarci comestibile sau ciuperci viu colorate!

Pe vremuri, când eu nici nu mă voi fi fost născută încă, pentru că altfel acum aș fi avut peste șaiszeci de ani, la marginea satelor se organizau târguri, la care punctul de atracție era ciroul, unde oamenii puteau vedea „Ciclopul”, „Femeia cu mustăți” și „Sirena” și, hîtri și nedumeriți, observând că sirena avea țate, ca orice femeie, întrebau mirați: „Da’, asta n-are și p..zdă?!”

Drumul, nefiind întotdeauna drept, pe suișurile și coborășurile lui trebuie să gâfâi când urci și să te proptești bine la coborâre. Mulți se poticnesc și cad în genunchi, iar alții își rup gîtul dându-se de-a dura.

Iisus s-a umanizat când a vrut să ne învețe ce trebuie să facem, ca să fim fericiți.

CAPITOLUL NOU~

Capitolul ăsta ar trebui să se intituleze „Atracția universală sau nevoia de orgasm!”, dar nu se va intitula așa, pentru că ar trebui să intru în tot felul de amănunte licențioase, ori scopul, deși scuză mijloacele, nu trebuie să devină o preocupare aberant-obsesivă!

Trebuie să fiu dură, intransigentă... și, apoi, cel mai eficient ar fi să folosesc mijloacele care îmi sunt proprii, de femeie.

Un bărbat, da! Iată povestea pe scurt:

Un soldat rus ajuns la Berlin cu războiul, o cunoaște pe o nemțoaică, cam de aceeași vârstă cu el, sub douăzeci de ani... Și între ei are loc o fascinantă poveste de iubire! Ea i se dăruie! Apoi, armata învingătoare se retrage și tânărul soldat se întoarce glorios în patrie, dar în pântecul iubitei lui, de care îl despart ideologiile, granițele, limbajul, cultura și acordurile internaționale, s-a zămislit un prunc! Peste ani, soldățelul din timpul războiului se reîntoarce în Berlin și se reîntâlnește cu vechea lui iubire, care are un băiat leit-poleit...

Aici urmează altă poveste! Părinți și copii geniali! Există așa ceva?

Jean ne povestea într-o zi că balabuastra lui i-a făcut numai puradei lipsiți de orice sensibilitate artistică!

- Ce sensibilitate are un puradel, Jean?!

Și Jean:

- O friptură cât un capac de W.C. îi făcea să se creadă asemenea cu zeii !

- De ce vorbești așa, Jean?! Doar i-ai crescut...

- Când mă întreba careva câți copii am, eu îi spuneam că nevastă-mea susținea că am doi!

Și acum să încerc să-mi schițez coordonatele cu un bărbat ale cărui trăsături psiho-morfologice sunt următoarele: chel, radios, periculos de optimist, în sensul că, pentru el, viitorul începe întotdeauna în viitor, fără certitudinea că viitorul ar putea să înceapă chiar azi... și mai apoi mincinos din vocație, poltron, șiret ca orice bărbat redus la dimensiunea virilității sale, gras și cu burtă, deși cu aparență de tip athletic prin masa lui neegală cu volumul pe care îl ocupă în spațiul virtual al acestei povești!

Când se pregătesc țărani să taie porcul de Crăciun, se asigură că n-o să le cadă nimeni în cratița în care topesc slănina, așa că trimit scrisori disperate în toate părțile: „Dragă frate, cumnate, unchiule, mătușico, verișorule, nepoata lu’ unchiu’ care a fost măritată cu văru’ lu’ cumnatu’

de din vale de Rovine, grăim sincer către tine...
că, dacă ne-ai împrumuta cu o sumă... cum ziceau
strămoșii noștri, vierii...

Așa că, relațiile dintre oameni se bazează
pe proverbul „Frate, frate, da' brânza-i pe bani!”

În caietele mele sunt multe amintiri
personale, dar am găsit una care m-a stupefiat:
„Cei mai proști bărbați sunt ăia care iubesc, nu și
ăia care regulează bine!”

Dacă mă gândesc bine, altceva aș fi vrut eu
să scriu în acest capitol, dacă aș fi ajuns cu
romanul pînă la capitolul ăsta!

Marea mea întrebare e: care să fie prima
frază?!

Una presărată cu crini imperiali, o
zvâcnire scurtă din încheietura mâinii, ca la
scrimă, „Merde!”, o descriere balzaciană...
„Sachs, septembrie 1834. Sunt case în unele
orașe de provincie a căror priveliște insuflă
aceeași melancolie pe care o provoacă...”
(„EUGENIE GRANDET”, Balzac)

Odată, când am fost la Marea Neagră, mai
precis în stațiunea Neptun, am stat pe țărm o
după-amiază întregă și am privit valurile... și am
observat că al șaptelea val era mai mare decât
toate celelalte dinaintea lui. Mereu al șaptelea!

Ce-i cu cifra asta în viața noastră, când noi
trăim într-un sistem decimal?! Cele șapte zile ale

săptămânii, cele șapte minuni ale lumii, „Cei șapte samurai” cu Toshiro Mifune, „Cei șapte magnifici.”

Gabriel Garcia Marquez a sesizat inefabilul structurilor noastre după care ne ordonăm gândirea și a scris „Un veac de singurătate”, dar Ginghiz Aitmatov i-a dat o replică de o profunzime umană desăvârșită cu „O zi mai lungă decât veacul”.

Aș fi vrut să adâncesc aici nevoia-mi de senzualitate orgasmică, dar nu cred că ar fi interesat pe cineva din acest sistem solar! Iată că extind granițele noastre humanoido-cerești!

Alter egoul meu m-ar fi întrebat (dar nu-l las să mă muște din disperare) despre ce anume scriu!

Scriu despre cum se scrie un roman! M-am agățat, ca blana oii, de toți ciulinii care i-ar fi putut da culoare poveștii mele, pentru că, până la urmă, un roman este o poveste! Să fie Sheherezada prima scriitoare a umanității sau ea a jucat un rol esențial în demascarea nevolniciei masculine?!

Când e călare peste vacă, boul o iubește cu disperare, dar, când se întâlnesc pe pășunea comună, o ia în coarne, pentru că cea mai reavănă iarbă i se cuvine numai lui, pentru că este bou!

Fetele mă scot din visare! S-a pus la cale un chef! Vine Jean să mă ia cu mașina.

Jean este în blugi și are o cămașă albastră cu dungi de aceeași culoare. Cum este el blond de felul lui, deși acuma este nins cu petale de cireși, și cu ochii albaștri, arată mai civilizată ca de obicei, mai curat, mai adus în rândul lumii, care te judecă după aparențe, nu după profunzimea metaforei din gândirea ta, care sfidează starea de normalitate a semenilor tăi ce se servesc numai de comparații, raportându-se la cele cinci simțuri ce definesc lumea materială!

Ajungem acasă la:

“Messalina râde și față i se luminează și este frumoasă.”

În atelierul ei este destul loc pentru zece mese, dar deocamdată nu are decât patru, pe care le-a pus cap la cap și în jurul cărora ne-am așezat toți. Lui Jean i s-a dat locul de onoare în capul mesei, dar el și-a dat seama de asta abia mai târziu, după ce s-a îmbătat!

Beția este o stare de euforie tare dulce.

Mesalina, până când fetele pregăteau ceva de mâncare, i-a adus lui Jean un catalog cu lucrările ei.

- Tu închizi un sentiment într-o linie! a zis el. Ce curbe are curul ăsta!

Messalina s-a simțit stingherită.

- Nu e un cur, Jean, este un nud!

- De curul nudului vorbeam și eu! Sigur că expresia este vulgară, dar pot s-o catifelez, să îi redau forma originală de spațiu rarefiat în propria lui consistență visătoare. Este mai suav-anapoda așa?

- Jean, mai întâi mi-au dat lacrimile, dar acum... vino sa te pup!

Messalina i-a tras una peste ceafă și a plecat la bucătărie.

Stan, pe care îl tot pipăiau vecinele lui de la masă, era topit pe imaginea mea „fotografică”.

Ar fi această paranteză în roman destul de excitantă, pentru a-l face pe cititor să- Și continue lectura?!

Eu, una, autoarea, l-aș asigura că, dacă aș ajunge pînă la pagina asta, nu l-aș dezamăgi!

Dar asta este o înțelegere subtilă între mine și virtualii mei cititori, dar cine îmi garantează că voi avea cel puțin unul, în afară de redactorul meu de la editură?!

Petrecerea a continuat.

Fetele au adus două platouri cu cremwruști învăluți în clătite. Delicioși, mai ales când îți este foame.

Jean i-a înfulecat rapid, luându-i cu mâna, semn că era lihnit, iar pe ultimul l-a împărțit cu tipa cu sîni apetisanți din dreapta lui, cea care, cu

mâna ei dreaptă, îl prelucra pe Stan... dar, în continuare, vecina lui Stan, cu mânuța ei stângă, se agățase disperată de...

Aici ar fi trebuit să fac o pauză, pentru că... „Bogăția universului interior nu putea fi transpusă într-o operă unitară. Suprapunerii sau împletirii de octave ale realității lăuntrice și exterioare și îmbinării dintre cotidian și simbolic...” (- Ernst Theodor Amadeus Hoffmann - „Elixirile diavolului”)

- Am început deja să-mi dezvolt propria mea identitate absurdă, dar trebuie să-mi înfrunt soarta! – a început deodată Jean să vorbească, exact în minutele acelea în care nu mai exista nici un subiect incitant dătător de infuzii logoreice în jurul acelor mese alăturate în scopul de a ne aduna pe toți în jurul-împrejurul lor.

- Aristotel, în „Retorica”, a continuat Jean, zicea că *invidia* este un fel de întristare pentru fericirea de care ni se pare că se bucură alții! Să ni se pară oare nouă, sau poate că „Philip era ultimul om căruia ar fi trebuit să i se întâmple una ca asta!” (Aldous Huxley – „Punct-contrapunct”). Iată dramatica mea întâmplare de a fi sau de a nu fi fost, desfidându-l pe Shakespeare să se pronunțe în modul cel mai evaziv cu putință. De altfel, acea meditație netrandescentală, „a fi sau a nu fi”, sfârșește în lada de gunoi a gândirii

umane. A nu fi fiind! aici este marea taină a dumnezeirii... sau cum a zis neica-nimeni: „Nu mă pricep, da’ de ce nu?!” Și, uite așa, ni se învârtoșează conștiința, neamule! Adică națiune, popor, patrie iubită, copacul din valea plângerii, ciuboțica mititica...

miercuri 16 noiembrie 2011

CAPITOLUL ZECE

Fetele din grupul nostru:

Carola este decoratoare, aranjează cât mai artistic cu puțință vitrinele magazinelor.

Florance este sculptor.

Emily e desenatoare de filme animate. Ea crează personajele, apoi “tenhica avansată” – cum zice ea, le animează!

Cel mai bine mă înțeleg cu Emy, cum îi zic eu și ea se amuză.

- Primul meu iubit îmi zicea așa. Mă rog, iubit vreme mai îndelungată, că așa...

Râde frumos și își tot aranjează părul, care îi cade peste ochi. Este cam de înălțimea mea și a împlinit deja, oftează tristă, douăzeci și șase de ani.

Mi-a povestit viața ei pe scurt. A făcut doi ani de pictură, dar apoi a simțit că nu are acel “ceva” care îl separă pe maestru de ucenicii ce îi spală pensulele. A mai intervenit și viața, care a constrâns-o să-și câștige existența. Rămasă orfană, a crescut-o o mătușă, sora vitregă a tatălui ei, care nu prea avea ce să-i ofere, mai ales că era mai tot timpul suferindă și zăcea prin spitale.

În schimb, a avut libertate, nu avea cine s-o constrângă, să stea cu ochii pe ea și, din cauza asta, uneori a mai și suferit când o părăseau iubiții.

Ce ciudat, pe mine nu m-a părăsit nimeni, da’ tot singură sunt. Eu și Carina... noi două și restul lumii.

Carina o să picteze și o să scrie, sunt sigură! Are un spirit de observație năucitor, la calculator face minuni, dă comenzi numai din tastatură, a inventat câteva taste pe care, atunci când apasă într-o anumite ordine, acesta joacă singur șah și se bate pe el însuși. Pare o aiureală tot ce am scris pînă acum, dar nu știu cum să traduc ceea ce face fata mea.

Și Carina o iubește pe Emy și îi duce desene, când o vizităm, pentru că și ea îi aduce desene animate.

- Chiar – mi-a zis într-o zi – de ce nu-mi faci și mie niște scenarii cu povești...

În filmele desenate de ea nu există dialog, ci numai mișcare, aventură, personaje fericite, fete cu ochelari și cu fustițe viu colorate și cu chiloței cu danteluțe, băieții curajoși, care se luptă cu cel mai periculos balaur din curte: cocoșul cel pintenat, bunicuțe care croșetează pe verandă, poștași care admiră florile, fluturași albaștri și trenulețe care pufăie și răspândesc pe cer norișori pufoși ca niște gogoși.

- Povești pentru copii am scris destule, dar scenariii... am ezitat eu. Crezi că m-aș pricepe?

- Sigur! mi-a zis ea. Pur și simplu povestești ce face fiecare personaj, îi poți descrie și îmbrăcămintea, pentru că, dacă e vară, nu-l poți îmbrăca în palton, nu-i așa?

- Atunci îl las pe personaj cu paltonul pe el și descriu o vifornișă.

- Ar fi interesant, a zis ea. Mai spargem monotonia din desene. Copiii înfruntând stihiiile naturii...

De aceea, la petrecere, de cum a prins o clipă de acalmie, m-a luat deoparte.

- Ei, ai scris?

- Sigur... nu-i gata, dar vreau să-l citești și să-mi spui părerea... și, dacă o să apreciezi că o să meargă, o să-l termin repede.

Am scos scenariul din poșetă și i l-am dat.

Povestea era foarte simplă. Când eram eu mică... știu și eu, cred că aveam vreo șase ani... sigur, încă nu mergeam la școală, asta mi-am amintit abia acum, aveam pe peretele din cameră un tablou cu un lan de grâu și, în fundal, o pădure.

Multă vreme mi-a fost frică de acel tablou, pentru că mi se părea că din pădurea îndepărtată mă pândește lupul.

Dar, într-o zi, am observat că lupul a dispărut și, în locul lui, apăruse un băiețel cu părul vâlvoi, unul blond ca mine și cu ochii vii, sclipitori, albaștri.

Ca să mă împrietenesc cu el i-am pus numele Tom și în fiecare seară îi spunem “Noapte bună, Tom!”.

Într-o zi, când eram singură acasă, Tom a prins curaj, a ieșit din frunzișul pădurii și a luat-o prin lanul de grâu, venind spre mine. În clipele alea am avut senzația că tabloul este, de fapt, o fereastră.

Și Tom a înaintat până la marginea ramei și mi-a zâmbit.

Apoi s-a reîntors în pădure.

Seara, când a venit mama mea acasă (pe atunci nu știam că ea doar mă creștea!) i-am spus povestea, dar a râs de mine.

- Du-te de aici cu bazaconiile tale, prințeso.

- Vino să vezi.

Și am dus-o la tablou.

Când a văzut poteca făcută de Tom prin lanul de grâu, era să leșine.

Mai mult, într-o altă zi mi-am dat seama că, dacă aveam chef, puteam și eu să intru în tablou, dar mi-a fost frică să nu mă rătăcesc prin pădure... dar în scenariul meu fetița intră în tablou.

M-am reîntors la scaunul meu și am încercat să mă reintegrez în discuțiile purtate în jurul meselor.

Ca niciodată, Jean nu participa la discuții, asculta atent și mânca clătite.

- Voi nu vedeți că nouă nu ne convine nimic, niciodată? zicea Stan. Liceenii fac greve și mitinguri prin piețe... cel puțin ăștia sunt veseli, cântă și dansează... muncitorii intră în greve una-două... metrourele trag pe dreapta și începe bulibășeala, pentru că nimeni nu mai ajunge la timp la serviciu...

- Asta e adevărat! l-a aprobat Carola; dar, ce vrei, dacă guvernării fac porcării de legi peste legi...

- Se vorbește de reforma învățământului... Singura reformă adevărată ar fi să se desființeze învățământul ăsta, definitiv... Și fiecare elev să învețe ce are el chef...

- Țsta e anarhism, râde Stan; dar îmi place ideea. Voi, decoratoarele astea curuline... Îmi place sã vã privesc atunci cãnd vã bãtãiți printre manechine cu fundurile spre trotuar...

Carola nu se supãrã. Îl ține pe Stan de mãnã, disperatã.

Florance mã roagã sã îi pasez sticla de Whisky.

Își toarnã în pahar de vreo douã degete, apoi zice:

- Nu mai este gheațã?

- Vrei de-aia care se topește?

Mã ridic și eu și mã duc la bucãtãrie.

- Te distrezi bine? mã întrebã Messalina, care pãzește tigaia, ca sã nu se ardã clãtita.

- Îmi plac toți, sunt oameni care se bucurã de viațã, care știu sã trãiascã.

Dintre noi toate numai Florance a mai fost mãritatã pînã acum vreo trei luni, noi, cealalte, suntem divorțate de ani de zile, dar ți-am mai zis asta... Auzi, mâine, dacã ai timp și îmi mai pozezi vreo douãzeci de minute, îți termin portretul.

Face un pas înapoi, prinde bine tigaia de coadã, și, brusc, aruncã în aer clãtita, care se rotește o datã și recade în tigaie cu fața cealaltã în jos. Apoi râde. Râde Messalina, nu tigaia !

- Vai, dragã, cãte am mai lipit de tavan, pînã am învățat tehnica asta... Am studiat

îndeaproape cu un bucătar în Thailanda. Parcă era nebun, toată ziua făcea clătite și mă călărea pe mine. M-am dus într-o excursie de șapte zile și am stat trei luni. Ba chiar m-am întors și cu trei mii de dolari, pentru că mă lua cu el la făcut clătite și patronul restaurantului mă plătea bine, mai ales că-l înnebuneam și eu când îl prindeam în birou...

Și Messalina a început să râdă.

- Auzi, fata aia așteaptă gheața!

Am deschis ușa frigiderului de pe hol. Bolul cu gheață nu mai era acolo.

M-am reîntors în cameră.

Îl luase Stan, care le și puneă fetelor pătrățelele strălucitoare în pahare și le turna Whisky.

- Vreau și eu puțin, i-am zis și i-am întins paharul.

Când mi-a turnat Whisky, m-a privit în ochi.

- Whisky-ul ăsta îți răscolește sângele în trup...

- Sigur! i-am zâmbit eu, știind ce vrea să-mi sugereze.

Apoi am ridicat paharul, ca să le urez la toți să fie fericiți... și abia atunci am observat că dispăruse Jean.

Atât de discret plecase, încât nu-i simțise nimeni absența.

Massalina a adus farfuria plină cu clătite.

- Când a plecat Jean?

- N-a plecat, este în dormitor, citește... a râs Mesalina și trupul i s-a ondulat cât mai sexi cu puțință.

- Nu știi că Jean, când dă de o bibliotecă... a zis Florance, sculptorița.

Ea nu prea s-a manifestat până atunci, a fost mai mult spectatoare. Are o rochie bej mulată pe trupul ei grăsuț, dar este frumoasă și grațioasă. Și mai are și o dantură de vedetă de la Hollywood, pe care și-o expune râzând cu toată gura.

- Într-o zi m-am dus să-mi cumpăr o carte, nu mai aveam ce citi, și îl văd pe Jean. Stătea rezemat cu umărul de un raft și citea concentrat.

Văzând că mă uit la el, una din fetele de la raionul de cărți s-a apropiat de mine.

-E dom' profesor! mi-a zis ea copleșită de un respect emoționant. Își petrece câte patru-cinci ore aici, citind... da' știi cum citește?! Zici că le soarbe...

L-am privit și eu mai atentă.

Jean întorcea pagina, apoi trecea cu arătătorul peste text, întâi pe pagina din stânga, apoi peste cea din dreapta, și iar dădea pagina...

- Cam la douăzeci de minute ia altă carte din raft... În ritmul ăsta o să ne citească toate cărțile în vreo trei luni și apoi ce o să se facă?!

-O să se mute la o bibliotecă publică, am zis eu.

- Chiar citește în ritmul ăsta?! s-a mirat Carola, decoratoarea.

- Sigur, le-am zis eu. Ba chiar se plânge că, de un timp încoace, îi obolesc ochii prea repede. Jean vede o frază întregă, nu citește cuvânt cu cuvânt... de aceea și urmărește rândurile cu degetul...

- Și la ce îi folosește?! se miră iar Carola și Stan sare în aer:

- Femeie, tu știi câte cărți a scris ăsta?! Un metru, cum zice el. Asta mi-a amintit de un banc. Un tip intră într-un bar și comandă un Whisky.

„Cât să fie?” îl întreabă barmanul.

„Un metru!”

Barmanul ia un metru, îl pune pe bar și toarnă peste el Whisky din sticlă de la un capăt la altul.

„E bine, domnule?!” râde el cu ironie.

„Sigur!”, zice clientul foarte serios. „Te rog să mi-l împachetezi!”

Bancul stârnește râsete.

Messalina schimbă subiectul.

- Nu mai este bere, copii...

Și Whisky-ul e pe terminate ! ridică și Stan sticla în aer. Nu știi de ce, dar mie îmi plac numai sticlele pline!

- Și femeile goale, îl ironizează Messalina.

- Sau măcar parțial goale și parțial dezbrăcate...

Atmosfera s-a reîncins. Se spun bancuri fără perdeluțe, fetele mai ales se întrec în a fi cât mai plastice...

Apoi se pregătesc bilețelele cu numele fiecăruia, ca să se stabilească prin tragere la sorți cine se duce să cumpere bere.

În timpul ăsta fiecare pune pe masă câți bani mai are prin buzunare.

Pun și eu ultimii mei zece euro, dar Stan mi-i dă înapoi.

Pun banii înapoi în poșetă și oftez.

Știe prin ce trec...

Stan nu e bogat, abia își duce existența, dar, într-o noapte, când eram la bar, a scos din buzunar cinci euro și mi i-a dat mie:

- ăștia sânt toți banii mei. Ia-i tu, ca să-ți cumperi țigări. De mâine dimineată mă apuc de un tablou nou.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Ar fi fost interesant să văd cum pictează Stan, dar nu știam cum va reacționa la auzul propunerii mele.

Ca să nu intru în vreo altercație cu el, i-am strecurat un bilețel pe sub ușă, dar Messalina mi-a zis că Stan pictează la el la atelier, unde se închide până termină tabloul. Este un obicei al lui, de nebun genial.

Și m-a dus să îmi arate unde era atelierul lui. Pe o străduță atât de îngustă, încât clădirile păreau a se sprijini unele de altele, acolo sus, în cer.

În chiar prima clădire de la colț, sus la mansardă, erau luminile aprinse.

Ce bine, mi-am zis, pentru că eu n-aș fi avut curajul să trec pe strada aia nici ziua, de frica de a nu fi zdrobită de acele case medievale, reci ca piatra și zăvorâte cu obloane întunecate.

Mai târziu am aflat că, de fapt, pe strada aia nu mai locuia nimeni, dar era conservată pentru că făcea parte din patrimoniul orașului, casele având câteva sute de ani de când fuseseră construite. Și, sigur, străzile erau întortocheate și înguste, pentru că orașul se dezvoltă în interiorul zidurilor lui de apărare.

Uite, mi-am spus amuzată, Stan s-a izolat în cetatea lui ca un cavaler pregătit să se apere... Și eu cu ce să îl atac? Cu o șoaptă, cu o undă de parfum insinuant, cu o serenadă...

Nu, cavalerii le cântau serenade prințeselor, dar, oricum, vremurile s-au schimbat, Romeo vine cu Mercedesul, cu Jaguarul și cu tot felul de alte rase de mașini, că doar nu o să le înșir aici pe toate.

Important este însă să vină că, dacă nu vine, degeaba visează domnișoara.

Așa că, singura variantă ce îmi rămânea, era să-l sun la telefon. Era simplu și logic. Dacă nu o să vrea să vorbim, nu o să-mi răspundă și gata!

Acum, când îmi notez toate astea în caietul meu miraculos, care prinde o formă de Jurnal intim din ce în ce mai consistentă, mă pufnește râsul, pentru că toată frământarea mea sufletească n-a avut nici un rost.

Stan mi-a răspuns pe loc și mi-a zis scurt:

- Vino! Să mă strigi de jos, ca să cobor să te iau.

Și, întradevăr, a coborât cu o lanternă. Clădirea nu avea curent. Stan își trăsesese niște fire electrice, de la stâlpul de iluminat public, direct în atelier.

Atelierul era o sală imensă, de vreo cincisprezece metri pe opt... ferestrele uriașe, prin care pătrundeau stele peste noi, un pat și două canapele în fața unei ferestre, măsuțe și mese și patru șevalete pe care erau pânze virgine, un frigider care zbârnâia enervant și un dulap cu farfurii, tacâmuri și conserve, pachete de macaroane, sticle de ulei, oțet, vin, lapte, borcane de nes, unele goale...

Ceea ce m-a amuzat era așa zisa baie. O cameră de patru pe patru, cu o cadă în mijloc, iar pe un perete trona o chiuvetă de inox, cu o masă lângă ea. Aici în baie era singura sursă de apă a atelierului lui, neavând bucătărie.

Stan m-a așezat pe una dintre canapele de la fereastră și a adus două sticle de bere din frigider.

- Când pictez, am cont deschis la magazinul din colț, cu condiția să-mi fie livrată comanda aici. Tot la fel primesc uleiuri și pânze... Și, când termin, îi las pe acești oameni generoși să vină să-și aleagă un tablou, cu care plătesc consumația... pentru că, de fapt, pictez patru tablouri... Pe unul îl vând, două zboară la magazin și ca plată pentru uleiuri, iar pe al patrulea îl păstrez...

E drept că văzusem eu o mulțime de rame așezate cu fața la perete, dar în scurtul timp de

când eram acolo nu avusesem vreme să mă uit cu atenție peste tot.

- Și, uite, când m-ai sunat, m-am gândit la tine! Ce-ar fi să te pictez... goală, înconjurată de fructe, ca pe „Primavera” lui Botticelli, cu zîmbetul „Monei Lisa” lui Da Vinci, cu sâni tîi ca niște pere coapte, cu coapsele tale sculpturale, de amazoană, cu rîsul tău care topește ghețarii de la poli, ca pe „Diana ieșind din baie” a lui Francois Boucher...

- Iar eu eram curioasă să te vad cum pictezi... să-ți surprind gesturile, concentrarea asupra subiectului, primele linii aruncate pe spațiul alb al pânzei...

- Eu desenez mai întîi în creion, apoi încep să aștern suprafețele mai mari, pe care vreau să-mi exersez nuanțele... apoi trec la amănunte și, la final, armonizez totul cu tușe delicate...

Apoi s-a ridicat de lângă mine ca în transă, a tras cealaltă canapea în mijlocul camerei, pe care a aruncat un cearceaf de un albăstriu palid, zicându-mi că voia să iasă carnația mea aurie în evidență.

M-am dezbrăcat și m-am culcat pe canapea, sprijinindu-mă cu umărul drept de brațul ei.

Eram și puțin amețită de la berea băută, așa că am ațipit.

- Nimfă dormind ! l-am mai auzit pe Stan și, când m-am trezit a doua zi, eram învelită cu un cearceaf alb.

Stan dormea în patul de lângă perete, îmbrăcat.

Tablourile erau gata, toate patru.

Și atunci mi-am zis: Acum știi care este prima frază a romanului meu! Și am murmurat-o: „Lipsa de echilibru a scriitorului vine din același sentiment pe care îl are curva, care se abține de la orgasm.”

Sfârșit

ALTE CĂRȚI ALE AUTOAREI

Iepurașul e cuminte, numai când se-nvață
minte - 1998

Poezii pentru Moș Crăciun – 2001

Cutia cu imagini - 2000

Fetița și fluturașul - 2001

Ce-anvățat vulpea la școală - 2002

Iepurașul și prietenii lui - 2002

Despre flori și culori - 2003

Iepurașul aspirină - 2003

(în colaborare cu grupul de farmacii SensiBlu)

Șapte gîște în sandale - 2004

Iepurașul la dentist - 2005

Ascultam povești, citim și colorăm - 2007

(carte însoțită de un CD cu o coloană sonoră și
un program de desenat)

Marie de Magdala, 2009, Editions Pérsee,
France